
HET PAPEGAAIENPENSION

René Gybels

Toneelmanuscript

RG

René Gybels
Baandries 5
3583 PAAL
Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels
Wijnpeerstraat 7
9820 MERELBEKE
Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be
annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

HET PAPEGAAIENPENSION

Blijspel in vier bedrijven

door

René Gybels

1991 – herziene uitgave 2014

Een bewerking van “Het Fenomeen Filomeen” met een grotere bezetting. (15 personages + 2 figuranten + ev. muzikant)

Dit toneelstuk wordt u uitsluitend ter lezing overgemaakt. Niets uit deze uitgave mag worden gekopieerd of verveelvoudigd met de oog op de uitvoering van het stuk en/of worden openbaar gemaakt op welke wijze ook zonder voorafgaande toestemming van de auteur of zijn gevolmachtigde.

Indien u het stuk wenst te spelen.

Indien u een digitale tekst ter lezing werd overgemaakt, ontvangt u een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Indien u niet in het bezit bent van de tekst ontvangt u op eenvoudig schriftelijk, telefonisch of elektronisch verzoek, gericht aan René of Annick Gybels, GRATIS een digitale of een losbladige brochure. Hierbij ontvangt u eveneens een geschreven toelating om het stuk te verveelvoudigen op zoveel exemplaren als nodig voor het opvoeren van het stuk samen met het formulier “Aanvraag tot toelating” met de nodige richtlijnen inzake auteursrechten.

Contactpersonen: René Gybels Baandries 5 3583 Paal

Tel. 011/42 64 05

Annick Gybels Wijnpeerstraat 7 9820 Merelbeke

Tel. 09/232 25 05

Bestellingen: rene.gybels@skynet.be

annick.gybels@gmail.com

Website: renegybels.wixsite.com/toneel

Plaats van het gebeuren.

Een leefkamer in een pension.

Korte inhoud.

Filomeen, een huisvrouw, is hoogmoedig en niet tevreden met haar lot. Ze vindt van zichzelf dat ze een betere partij verdient dan Oscaar, een doodgewone chauffeur. Ze wil wat beters voor haar dochter Rozette. Hiertoe begint ze een pension en haalt de raarste gasten in huis met de bedoeling één ervan aan haar dochter te koppelen. Maar Rozette heeft al een lief. En wanneer Filomeen een bovenmeid in dienst neemt om de kamers te onderhouden profiteert Rozette hiervan om Karel, haar lief, in huis te halen. Zo kan hij haar beschermen tegen opdringerige gasten en vooral tegen een stokoude professor die voortdurend avances probeert te maken. Wanneer de professor ontmaskerd wordt als een ordinaire bedrieger verlaten de gasten één voor één het pension. Er dreigt een nakend failliet. Tot wanneer een nieuwe huurder zich aanmeldt. Het is prins Achmeid, een rijke oliesjeik. Alle problemen lijken van de baan. Maar de oliesjeik heeft niet alleen oog voor de kamers maar vooral voor Filomeen. Hij wil haar wat graag kopen voor zijn harem. Filomeen is in alle staten. Maar is prins Achmeid wel een echte oliesjeik? Rozette en Oscaar weten wel beter. Filomeen trapt er echter met open ogen in. Rozette en Karel mogen trouwen. En Filomeen belooft om in de toekomst haar hoogmoed vaarwel te zeggen en content te zijn met het leven als vrouw van een doodgewone chauffeur. En het laatste woord is aan Coco de papegaai.

Decor

Links voor is een zithoek waar de spelers kunnen plaats nemen zonder door de anderen gezien te worden. Naast de zetel staat een lampenkap die de zithoek verlicht.

Tegen de linkerwand staat van voor een kast, die als bar kan dienst doen. Deze kast staat voor de trap die naar boven leidt. *(Indien geen trap kan voorzien worden, komt er een trappenhal vlak achter de kast. Hierdoor kunnen de spelers naar de bovenverdieping gaan langs een ingebeelde trap. In het stuk wordt ervan uitgegaan dat er wel een trap is.)*

Onder en boven aan de trap worden muurlampjes bevestigd die zowel vanonder als boven aan de trap kunnen bediend worden. Rechtsonder aan de trap staat de papegaaienkooi.

In de achterwand bevindt zich een glazen tuindeur met daarnaast een raam, bijna tot op de grond. Tuindeur en raam geven uitzicht op de tuin. Naast de tuindeur staat een klein tafeltje.

In de rechterwand is vanachter een deur, die naar de hal leidt. Ietwat meer naar voor is de deur naar de keuken. Tussen beide deuren staat een lage kast waarop het schenkblad met koffiekkan en tassen kan geplaatst worden. Ook in deze wand worden de muurlampjes niet vergeten, die het liefst afzonderlijk kunnen aan en - uitgeschakeld worden.

Het toneel is bemeubeld met tweedehands salonmeubels, bestaande uit één driezit, twee zetels voor één persoon aan weerszijde van de driezit en een salontafel. Op de salontafel staat een belleke.

Personages

9 dames –6 heren – 2 figuranten - een muzikant – een papegaai.

Oscaar: chauffeur van een directeur.

Hij is ongeveer vijftig jaar. Hij is altijd piekfijn uitgedost in zijn chauffeurskostuum met pet en zwarte handschoenen. Als chauffeur van een directeur weet hij wat beleefdheid is. Als het erop aankomt, kan hij echter ook grof uit de hoek komen.

Filomeen: zijn echtgenote.

Ze is een paar jaartjes jonger dan Oscaar. Ze is goed maar niet rijkelijk gekleed en wisselt regelmatig van kleding. Zij lijdt duidelijk aan hoogmoedswaanzin en laat blijken dat ze niet tevreden is met haar lot.

Rozette: de dochter.

Een sympathiek meisje van twintig jaar. Ze is sportief en wisselt regelmatig van kleding. Ze heeft een eigen willetje en is duidelijk niet opgezet met de plannen die haar moeder voor haar in petto heeft.

Karel – Karolien – prins achmeid Alaweit: het lief van Rozette.

Hij speelt in feite drie rollen. Als lief van Rozette is hij een vriendelijke knappe jongeman. Als Karolien is hij een liefvallige jongedame met travestietachtige trekjes. Als oliesjeik is hij een fiere Arabier met pofbroek en tulband en met een baard zodat hij onherkenbaar voor Filomeen. Indien hij de rol van Arabier niet zelf speelt neemt hij deze rol in de absolute slotscène over waarbij hij indientiek gekleed is als de Arabier zodat het lijkt dat hij de rol gespeeld heeft.

Leentje: de keukenmeid.

Omtrent de dertig. Ze draagt de typische kleding van een dienstmeisje. Ze is dom en onbeschoft in haar optreden, maar blijft sympathiek. Zonder dat iemand het weet is ze de partner van ‘Rappe Rikkie’.

Professor K.K. Bakhuis: een bejaarde professor.

Hij is meer dan zeventig jaar, heeft een grijze baard en loopt gebogen met een wandelstok. Zijn jas is wat te lang, zijn broek wat te kort. Hij praat enigszins met een Nederlands accent.

Monsieur Folie: een gepensioneerd legionair.

Goede zestiger, strikt militair type, wat blijkt uit zijn houding en kledij.

Pelagie: een oude antieke juffrouw.

Melanie: een oude, even antieke juffrouw.

De kleding van beide dames is op elkaar afgestemd.

Mijnheer Henri (Rappe Rikkie): een gewiekste inbreker.

Oomtrent de dertig. Hij doet zich voor als student. Hij is van alle markten thuis en kan zich als een ontwikkelde jongeman voordoen.

Mevr. Pereboom: een kandidaat bovenmeid.

Van middelbare leeftijd of iets ouder. Zij doet heel voornaam en uit de hoogte. Zij neemt de term bovenmeid letterlijk en denkt dat een ‘**boven**’meid **boven** het andere personeel staat en in feite het diensthoofd is van het personeel.

Valerie Vanbalen: een kandidate bovenmeid.

Een jongere dame met secretaresse voorkomen. Ze vertrouwt de annonce in de krant niet en het is haar vooral te doen om een attest voor den dop vast te krijgen.

Fien: een kandidate bovenmeid.

Een bejaarde dame. Ze is belachelijk jong gekleed en erg geschminkt om een goede indruk te maken. Door haar spontaneïteit komt ze heel sympathiek over.

Mimi Amoroso: een vrouw van lichte zeden.

Leeftijd van geen belang. Zij zoekt oude mannen op om aan hun centen te geraken.

Lewieke: Een straatmuzikant.

Hij speelt om de stille momenten te overbruggen en begeleidt bij het zingen.

Inspecteur Sterkens: een politie-inspecteur

Met hoed en lichte regenjas.

Twee politie-agenten

Coco, de sprekende papegaai.

Hij zegt alles na wat hij hoort en gebruikt daardoor soms grove taal wat heel vervelend kan zijn. Hij is zeer prominent aanwezig. Hij spreekt op zijn ‘papegaais’ en laat waar kan de ‘rrr’ even rollen. De kooi van de papegaai kan geplaatst worden op een klankkast, die met een doek wordt afgedekt. Door een micro wordt dan de stem van de papegaai nagebootst. .

EERSTE BEDRIJF

Eerste tafereel: Filomeen – Ooskaar - Coco

(Wanneer het doek opengaat ligt Ooskaar zalig te snurken in de zetel linksvoor. Het dagblad ligt open op zijn borst en zijn chauffeurspet ligt op zijn knieën. Filomeen komt van de trap, bemerkt Ooskaar en komt met een kwaad gezicht naderbij.)

(Filomeen komt tot vlak bij Ooskaar en roept heel luid)

FILOMEEN: Ooscaaaaarrrr!!!

COCO: Ooscaarrrr!

(Ooskaar springt verschrikt recht, grabbelt naar zijn pet en zet zich stram in houding.)

OSCAAR: Tot uw dienst, mijnheer directeur.

FILOMEEN: *(smalend)* Zie hem daar staan, de mislukte sergeant. *(Filomeen zet zich eveneens stram in houding en bootst Ooskaar na.)* Tot uw dienst, mijnheer directeur. Jazeker, mijnheer directeur. En heeft mevrouw mij nog nodig, mijnheer directeur?

(Ooskaar is nu klaar wakker. Hij voelt zich ongemakkelijk omdat hij betrapt werd. Hij neemt zijn pet af en legt ze op de barkast. Hij spreekt verongelijkt maar niet echt kwaad.)

OSCAAR: Filomeen, wat zijn dat voor manieren. Ge zou een mens nog een hartinfarct doen krijgen!

FILOMEEN: Een hartinfarct? Gij? Daar moet jij niet bang voor zijn, manneke. Gij hebt niet eens een hart.

OSCAAR: Filomeen, dat vind ik niet schoon zie.

FILOMEEN: Maar dat jij hier ligt te snurken terwijl ik boven mijne nikkel sta af te draaien om de kamers te doen. Dat vindt ge wel schoon zeker?

OSCAAR: Dat is uw eigen schuld. Waarom moest ge in godsnaam dit pension overnemen? En ons al die ellende op de nek halen? We hadden toch niets te kort.

FILOMEEN: We hadden toch niets te kort, zegt mijnheer. Hoort ge dat, niks te kort. Maar we hadden alles te kort, alles manneke! Geen eigen huis, geen auto, niks, niks, niks!

COCO: Amai .

(Filomeen zet zich neer in de zetel waar voordien Ooskaar zat.)

OSCAAR: *(vleiend)* Maar Filomeneke, we mochten toch af en toe de auto van de directeur gebruiken. En we woonden gratis in de chauffeurswoning.

(Ooskaar begeeft zich naar de kooi van de papegaai. Terwijl Filomeen praat doet hij teken naar Coco dat Filomeen niet goed wijs is)

FILOMEEN: *(minachtend)* De chauffeurswoning, daar heb ik mij genoeg voor geschaamd. Of denkt ge soms da ik met u getrouwd ben om heel mijn leven in een chauffeurswoning te verslijten? Mis chauffeurke! Ik wil wat beters voor mij. En vooral voor ons dochter. Hoe gaat dat kind ooit aan een deftige man geraken, ons Rozetteke ocharme. Wie wil er nu komen vrijen in een chauffeurswoning?

OSCAAR: *(komt tot bij Filomeen):* Wie met ons Rozetteke wil komen vrijen zal zich daar niets van aan trekken of die canapé in een chauffeurswoning of in een pension staat. *(Oscar zet zich bij Filomeen op de leuning van de zetel.)* Weet ge 't nog, Filomeneke? Wij hadden vroeger zelfs geen canapé nodig hè. We kropen gewoon bij u thuis op de boerderij op de hooizolder. Dat was toch een zalige tijd.

FILOMEEN: *(geeft Oscar een duw zodat hij op de grond valt.)* Ge moet er 't zot niet mee houden, met uw flauw complimenten. Ik ben dit pension begonnen om in een hogere stand te geraken. En om ons Rozetteke in contact te brengen met vooraanstaande personen. Ik wil voor haar een betere partij dan wat mij is te beurt gevallen.

COCO: Amai.

OSCAAR: *(verongelijkt)* Oh ja? Ik vind dat gij niet te klagen hebt over de partij die u is te beurt gevallen.

FILOMEEN: *(staat recht)* Maar hoor toch eens aan zeg. Mijnheer heeft nog een hoge dunk van zijn eigen. Maar ik zou toch voor geen geld van de wereld willen dat ons Rozetteke het later ook moet stellen met een doodgewone chauffeur.

OSCAAR: Hela, pas op hè Filomeen. Ik ben geen doodgewone chauffeur hè. Ik ben chauffeur van de directeur. Dat is heel wat anders, zulle. Chauffeur van de directeur, dat is een vertrouwenspost. Daar nemen ze de eerste de beste niet voor.

FILOMEEN: *(zet zich neer in de driezit)* Dat wil ik goed geloven. Om met madame naar de stad te rijden en haar kabas te dragen. En om in 't weekend de auto's te wassen van de juffrouw en de jongeheer. En dat zonder ooit ook maar één centje drinkgeld te krijgen. Nee, daarvoor nemen ze niet de eerste de beste. Daar hebben ze een driedubbele idioot voor nodig!

COCO: Idioot!

OSCAAR: *(knielt neer bij Filomeen)* Maar daar zit hem nu juist het verschil tussen een doodgewone chauffeur en de chauffeur van de directeur. Aan een doodgewone chauffeur geven ze drinkgeld. Maar niet aan de chauffeur van de directeur. Dat zou een belediging zijn. Daar zou ik mij door gekrenkt voelen.

FILOMEEN: Ge zou u veel beter gekrenkt voelen door het preeke dat ge op 't einde van de maand mee naar huis brengt. Teveel om te sterven maar niet genoeg om van te leven.

OSCAAR: *(staat recht en zegt vermanend)* Hela meiske, niet overdrijven hè.

Tweede tafereel : Filomeen – Oscar - de legionair- Coco

(Boven weerklinkt een klaroen. Oscar loopt verschrikt naar het raam en dan onderaan naar de trap om te kijken vanwaar het geluid komt.)

OSCAAR: Filomeen, wat is dat? Ge hebt hier toch geen kazerne geopend?

FILOMEEN: *(staat recht en zegt fier)* Dat is onze nieuwe gast van kamer vier. Hij is gisteravond aangekomen, een gepensioneerd legionair van 't vreemdelingenlegioen.

(Oscar bevindt zich thans links voor, Filomeen wat meer naar rechts, met de trap tussen beiden. De legionair komt de trap af, gekleed om de woestijn in te trekken: in korte broek en opgerolde hemdsmouwen, met kepie op het hoofd en zijn klaroen in de linkerhand. Met de rechter hand groet hij op militaire wijze.)

LEGIONAIR : Sergeant-major Folie, premier claron, deuxième peloton, troisième bataillon.
Je vous salue. *(De legionair blijft stokstijf staan.)*

FILOMEEN: *(brengt eveneens een militaire groet.)* Madame Filou, bazin pension, aussi salu.

OSCAAR: *(staat verbouwereerd te kijken)* Wat zegt ge Filomeen? Madame Filou? Of hoor ik niet goed?

FILOMEEN: *(staat evenals de legionair nog steeds stokstijf in houding met militaire groet)*
Ge hoort heel goed Ooscar. Voor de gasten en het personeel ben ik madame Filou. Ik heb mijne naam wat ingekort. Ik vind de “meen” van “Filomeen” veel te “gemeen”. En als het niet teveel gevraagd is, wilt ge dan ook salueren? Of anders staan we hier morgen nog.

OSCAAR: *(zet zijn pet op en salueert)* Monsieur Os, chauffeur de directeur, salu.

COCO: Salu!

(Op het woord “salu” brengen ze alle drie de hand gelijktijdig naar beneden.)

LEGIONAIR: *(spreekt gebroken Nederlands)* Madame, ik heb zojuist de manschap gewek. Ik vertrek voor ne lange promenaad. Au revoir, madame Filou*(buiging)*, monsieur Os. *(buiging)*

FILOMEEN: Au revoir, sergent-major. *(buiging)*

(De legionair maakt rechtsomkeer en vertrekt met militaire stap door de tuin deur.)

OSCAAR: Hebt ge dat gezien? Voir madame Filou, monsieur Os.*(Ooscar marcheert met militaire stap tot aan de tuin deur, hierbij de legionair nabootsend. Aan de tuin deur maakt hij halt en doet rechtsomkeer.)* Amai mijn bottinnen.

COCO: Amai!

FILOMEEN: Wat een fijne man toch, die mijnheer Folie! En goede manieren dat die heeft!

OSCAAR: Filomeen, die vent is zo zot als een schup. Wat hebt ge nu in huis gehaald?

FILOMEEN: Een Fransman uit Frankrijk. Hij heeft nog gevochten in Algerije en Vietnam.

OSCAAR: De vijand omvergeblazen met zijne klaroen, zeker. Mijn oren toeten er nog van.

FILOMEEN: Het is een held met een vast inkomen, *(smalend)* mijnheer Os.

OSCAAR: En met die soort wilt ge ons Rozetteke in contact brengen?

FILOMEEN: Hij zal in ieder geval meer verdienen dan een chauffeur.

OSCAAR: Geld, dat is het enige wat voor u telt? Ge zijt zelfs bekwaam om uw dochter te doen trouwen met een wildvreemde oliesjeik. Zolang hij maar stinkend rijk is. En zelfs al zou ze in een harem opgesloten worden.

FILOMEEN: Ge kunt beter opgesloten zitten in een rijke harem dan in een arme chauffeurswoning.

Derde tafereel: Filomeen – Ooscar - de professor -Coco

(De professor daalt de trap af. Hij is een heel oud en beverig type, heeft een grijze baard en loopt gebogen. Hij heeft steeds een wandelstok en een valiesje bij. Hij spreekt met een duidelijk Hollands accent.)

PROFESSOR: *(vleierig)* Goede morgen, mevrouw Filou. *(kortaf)* Dag mijnheer Ooskaar.
(intussen geeft hij Filomeen en Ooskaar een slap handje.)

FILOMEEN: *(uiterst vriendelijk en geveleid)* Goede morgen, professor.

COCO: Morrrrgen!

(Ooskaar knikt, zwijgt en kijkt met een vies gezicht naar zijn hand.)

PROFESSOR: *(richt zich uitsluitend tot Filomeen)* Ik zal de ganse dag wegblijven. Ik eet wel op de campus. Wilt u er goed voor zorgen, mevrouw Filou, dat niemand mijn kamer betreedt, niemand begrepen.

FILOMEEN: Niemand professor, u kunt op mij rekenen.

PROFESSOR: En dat niemand mijn koffer openmaakt.

FILOMEEN: Natuurlijk niet professor, niemand zal uw koffer ook maar aanraken.

PROFESSOR: Dat is goed. Tot vanavond dan. *(De professor gaat tot aan de tuindeur. Hij, keert zich om en spreekt vleierig, met een gemaakte glimlach.)*
 En mevrouw Filou, zou je namens mijn persoon de groetjes willen overmaken aan jufvrouw Rozette.

FILOMEEN: Dat zal ik zeker doen, professor. Dag professor.

(De professor vertrekt door de tuindeur.)

FILOMEEN: Stel u voor, Ooskaar, een echte professor in mijn pension.

OSCAAR: *(giet zich een glas in aan de bar.)* Is dat een echte professor? Ik dacht dat ik Pietje de Dood zag. En hij gaf zo een slap handje. 't Was zo koud als ijs. En er hangt precies een geurtje aan die vent. Ik vind dat een echte stinker.

COCO: Stinkerrrrr!

FILOMEEN: *(zet zich op de rand van de zetel linksvoor)* Ik vind de professor nog heel levendig. En hij is zo geïnteresseerd in ons Rozetteke.

OSCAAR: Ge zou toch niet willen dat ons Rozetteke en die...die...

FILOMEEN: En waarom niet? Uw bloedeigen dochter getrouwd met een echte professor. Dat is toch de droom van iedere moeder.

OSCAAR: Maar als die professor bijna honderd jaar is, is dat een nachtmerrie voor iedere vader. *(Ooskaar drinkt aan zijn glas)*

FILOMEEN: Professor Bakhuys is niet zo oud als hij er uit ziet.

OSCAAR: *(verslikt zich als hij de naam van de professor hoort)* Hoe heet dat peeke?

FILOMEEN: Professor K.K.Bakhuys. 't Is een Hollander.

OSCAAR: K.K.Bakhuys? Wat is dat voor een naam? Hij heeft meer weg van een ouw...ouw...schuur!

FILOMEEN: Maar hij is heel bekend. Hij werkt aan een geheime uitvinding. De papieren zitten in zijn valies. Daarom is hij zo bang dat iemand er zou aankomen.

OSCAAR: Ik zou dat geheim toch eens uit zijn valies willen halen. Want ik geloof er niets van.

FILOMEEN: *(staat recht en komt dreigend op Ooskaar toe)* Ha neen, hè meneer. Afblijven zeg ik u. Of anders over mijn lijk.

COCO: Oef.

OSCAAR: *(zet zich op zijn beurt neer op de zetel linksvoor)* Ik weet niet hoe het komt Filomeen. Maar 't is precies of ik die professor al meer gezien heb.

FILOMEEN: *(draait rond Ooscaar en bekijkt hem misprijzend)* Ik zou niet weten waar. Ge hebt heel uw leven niet anders gedaan dan achter het stuur van een auto gezeten. En voor een deur staan wachten. Laat staan dat ge al ooit een universiteit aan de binnenkant gezien hebt.

OSCAAR: En toch Filomeen, er is iets met dat ventje. Let op mijn woorden.

Vierde tafereel : Filomeen - Ooscaar - Melanie – Pelagie - mijnheer Henri - Coco

(Melanie en Pelagie, twee antiek uitziende juffrouwen, komen van de trap met de paraplu in de hand. Ze stappen in dezelfde tred op maat van aangepaste muziek. (eventueel "Zeg kwezelke".)

OSCAAR: Amai, daar hebt ge ze, twee nagels aan mijn doodskist.

MELANIE EN PELAGIE: *(onder aan de trap en gelijk)* Goede morgen mevrouw Filou.

FILOMEEN: *(overdreven vriendelijk)* Goede morgen dames. Gaan jullie wandelen? 't Is een prachtig weertje vandaag. Ge zult geen regenscherm nodig hebben.

MELANIE: Toch wel mevrouw Filou, voor onze veiligheid. We moesten maar eens aangerand worden, want die mannen hi, hi, hi *(hoog lachje)*

PELAGIE: Ja, die mannen, ze zijn voor niks te vertrouwen. Maar we zijn met ons twee. Ze moesten maar eens durven. *(dreigt met paraplu tot ze Ooscaar in de gaten krijgt.)* Ha zie daar eens, mijnheer Ooscaar. Dag mijnheer Ooscaar.

MELANIE: Dag mijnheer Ooscaar. Moet ge vandaag niet gaan werken?

(Filomeen trekt zich bescheiden terug naast de keukendeur waar ze zich een tas koffie inschenkt.)

OSCAAR: Toch wel juffrouw, toch wel. Ik vertrek direct, onmiddellijk, toute de suite. Ik ben al te laat. *(Ooscaar wil haastig vertrekken)*

PELAGIE: *(houdt Ooscaar tegen met het handvat van haar paraplu zodat deze een ommezwaai maakt en tussen beide juffrouwen te recht komt.)* Oh, maar wat ziet ge er goed uit. Zijt ge niet wat bijgekomen? *(voelt aan Ooscaar's buik. Ooscaar wordt, zeer tegen zijn goesting, lijfelijk gekeurd door beide vrouwen.)*

MELANIE: Ik vind van niet, eerder wat afgevallen

OSCAAR: Niet bijgekomen en niet afgevallen. Ik ben nog juist dezelfde. En nu moet ik dringend weg.

PELAGIE: Ga eerst even met ons mee wandelen, mijnheer Ooscaar, toe? *(Ze neemt Ooscaar bij de arm.)*

MELANIE: Ja, mijnheer Ooscaar, even mee wandelen in de tuin. *(Ze neemt Ooscaar bij de andere arm. Samen willen ze Ooscaar mee naar buiten tronen.)*

OSCAAR: *(in paniek)* Maar ik wil niet...ik kan niet...ik mag niet. Ik moet gaan werken. Laat mij los. Filomeen zeg ook eens iets. Zeg dat ik geen tijd heb. Dat ik moet gaan werken.

COCO: Filou!!!.

FILOMEEN: Sorry dames, mijnheer Oscaar heeft nu echt geen tijd. Op een andere keer zal hij heel graag meegaan.

OSCAAR: Nee! Nooit verdomme! (*Oscaar rukt zich los en komt helemaal naar voor.*)

PELAGIE: Oh, maar dat is spijtig.

MELANIE: Op een andere keer hè mijnheer Oscaar? Ik kan bijna niet wachten.

PELAGIE EN MELANIE: Dag mijheer Oscaar, dag mevrouw Filou.

PELAGIE: Kom Melanie, we zijn weg. Ik hoop maar dat de mannen ons met rust laten, want anders... (*dreigt met paraplu.*)

MELANIE: Ja die mannen, voor niets te betrouwen.

COCO: Salu!

(De juffrouwen wandelen af door de tuindeur. Ze blijven nog even voor het venster staan en wijzen naar iets in de lucht alvorens te vertrekken. Oscaar is de beide juffrouwen nagegaan tot aan de tuindeur en kijkt ze na. Als de dames verdwenen zijn komt hij tot bij Filomeen.)

OSCAAR: Filomeen, die manzieke wijven moeten hier buiten. Of anders vertrek ik zelf.

FILOMEEN: Ge moet niet bang zijn Ocar. Ze zullen u geen kwaad doen.

OSCAAR: Geen kwaad doen! Als die mij te pakken krijgen vreten ze mij op met huid en haar.

FILOMEEN: Met huid en haar? Uw huid is al veel te taai, manneke. En over uw haar zullen we maar beter zwijgen zeker. (*Terwijl Filomeen dit zegt wrijft Oscaar over zijn kalende schedel.*)

OSCAAR: Ik krijg de kriebels als ik die schepsels zie. Moeten die hier echt blijven?

FILOMEEN: Ja Oscaar, ze zitten er warmpjes in. Ik heb hun centen nodig. Ik moet de huur van dit pension betalen en het loon van de keukenmeid. Enne...daar is nog iets, Oscaar. (*Filomeen komt tot bij Oscaar en wrijft hem liefkozend over de arm.*) Ik heb nog een bovenmeid nodig.

OSCAAR: Een bovenmeid! Maar Filomeen, zijt ge zot? Wie gaat dat betalen mens?

FILOMEEN: De gasten natuurlijk. Of denkt ge misschien dat ik zelf voor meid ga spelen? Ik heb trouwens al een aankondiging in de gazet gezet. Vanaf morgen mogen de kandidaten zich aanmelden.

OSCAAR: Maar kan die andere meid dat niet bijdoen?

FILOMEEN: Leentje is keukenmeid en ze kan de mensen binnenlaten. Tenminste als ze wat manieren bijleert. Maar voor boven wil ik een bovenmeid, basta!

OSCAAR: Zoudt ge niet beter een bejaardenhelpster aannemen? Want als ik uw gasten zo allemaal zie, dat trekt hier meer op een peekeshuis.

FILOMEEN: Al mijn gasten zijn nog goed te been. Ten andere, ik heb ook een jonge gast, mijnheer Henri. Hij studeert voor dokter. Hij specialiseert zich voor specialist. In de histo...patattelodingses.

COCO: Amai Coco.

OSCAAR: Ik zou die specialist in de histopatatteling wel eens leren kennen.

FILOMEEN: Dat gaat direct gebeuren. Hij komt juist binnen. *(Henri komt binnen door de tuindeur. Hij is sportief gekleed en draagt een rugzak. Hij spreekt overdreven vriendelijk en vleierig.)* Goede morgen mijnheer Henri.

HENRI: Goede morgen mevrouw Filou. Goede morgen mijnheer....?

FILOMEEN: Oscaar. Mijnheer Oscaar is mijn man.

HENRI: Goede morgen mijnheer Oscaar. U bent ook een vroege vogel, zie ik.

OSCAAR: Vroeg wel. Maar gene vogel. De vogel zit in zijn kooi. Daar zie, onze Coco.

COCO: Coco

FILOMEEN: Komt u al van de les, mijnheer Henri?

HENRI: Toch niet, mevrouw Filou. Ik ben wat gaan wandelen om de buurt te verkennen.

OSCAAR: Met de rugzak?

HENRI: Oh ja, die rugzak. Ik.. euh....ik draag die altijd mee als ik ga wandelen in de bergen, ziet u.

OSCAAR: In de bergen? Hier zijn wel geen bergen, buiten de 'Klitsberg' en het 'Molenbergske' *(aan te passen naargelang de plaats waar het stuk gespeeld wordt. Eventueel geen bergen vernoemen als er lokaal geen enkel bergske is.)* En daar hebt ge geen rugzak voor nodig.

HENRI: *(gegeneerd lachend)* Nee natuurlijk niet ... nee. Maar ik wandel veel in de echte bergen, weet u. En daarmee is die rugzak een gewoonte geworden. Ook als ik maar even buiten wip om de buurt te verkennen.

OSCAAR: En bevalt het u wat u gezien heeft op uw 'buitenwip'?

HENRI: Toch wel, mijnheer... euh... Oscaar. Deze buurt staat mij erg aan. Ze biedt heel wat mogelijkheden.

FILOMEEN: Daar ben ik blij om, mijnheer Henri.

HENRI: Ik ook mevrouw Filou. Dat komt mij zeer gelegen. Maar als u mij nu wil excuseren. Ik moet nog veel studeren.

OSCAAR: Mag ik toch nog één vraagje stellen?

HENRI: Een andere keer graag, mijnheer Oscaar. Maar nu heb ik echt geen tijd. Tot later.

(Henri gaat naar boven. Als hij weg is:)

FILOMEEN: Toch een knappe gast hè. Dat zou pas een goede partij zijn voor ons Rozetteke.

OSCAAR: Ik weet het niet Filomeen. Maar er is iets aan dat manneke dat mij niet aanstaat.

FILOMEEN: Gij weet ook altijd iets gij.

OSCAAR: Ik kan verkeerd zijn. Maar als dat manneke ons later moet gezond houden, dan staan we er slecht voor. Nu heb ik alle gasten wel gezien zeker.

FILOMEEN: Bijna Oscaar. Er is ook nog Lewieke.

COCO: Wieke!

OSCAAR: Lewieke? Wie is Lewieke?

FILOMEEN: Lewieke is een straat muzikant.

OSCAAR: Een straatmuzikant? En die hebt gij in huis gehaald? Nu verbaast ge mij in positieve zin.

FILOMEEN: Ja, ik dacht dan hebben wij 's avonds gratis muziek in huis om de gasten te vermaken.

OSCAAR: Filomeen, gij zijt echt niet te schatten. Ik wil dat Lewieke zo rap mogelijk leren kennen.

FILOMEEN: Ge zult toch moeten wachten tot deze avond. Hij is al vertrokken naar de stad om te spelen. Hij moet zijne kost verdienen hè Oscaar.

OSCAAR: Zoals alle mannen zeker. Ik zal ook maar gaan werken. Ze zullen dat onnozel preeke van dat stukske chauffeur nog hard nodig hebben in dit zothuis. *(Oscaar gaat naar de tuindeur, neemt zijn pet en vertrekt.)* Tot straks hè Filomeen.

FILOMEEN: Ja tot straks. En niet te laat hè. Er wacht nog veel werk in den hof.

OSCAAR: Neenee. Dag Coco, salu.

COCO: Salu.

FILOMEEN: *(loopt Oscaar na tot in de tuindeur en roept hem achterna)*
Ge hebt het gehoord, hè Oscaar, niet te lang wegblijven hè.

OSCAAR: *(van ver)* Niet langer als nodig!

FILOMEEN: Hoe lang is dat?

OSCAAR: Zo lang als nodig zeker!

FILOMEEN: Heb zo maar een vent. Hij is alleen goed om met de directeur en zijn kakmadame rond te rijden. En ik mij hier maar kapot werken om mijne kop boven water te houden. *(Terwijl Filomeen dit alles zegt is ze naar de keukendeur gegaan.)*

Vijfde tafereel : Filomeen – Rozette - Coco

(Wanneer Filomeen de klink van de keukendeur vast neemt, komt Rozette binnen door de tuindeur, gekleed in joggingpak.)

ROZETTE: Dag make, dag Cocoke.

COCO: Rrrrozet!

FILOMEEN: Ha dag kind. Van waar komt gij al?

ROZETTE: *(staat achter de driesit en doet enkele kniebuigingen en armzwaaien)* Ik heb een goede wandeling gemaakt, make. Zeg, ik kwam onze pa tegen en die zag er zo slecht gezind uit. Toch weer geen ruzie gemaakt zeker?

FILOMEEN: *(zet zich in de zetel rechts voor)* Nee, Rozetteke, ruzie gemaakt niet. 't Was meer een meningsverschil. Uwe pa is niet akkoord met wat ik allemaal doe.

ROZETTE: Heeft hij niet een beetje gelijk, make? Is dit allemaal wel echt nodig? *(Rozetteke gaat naar de bar en schenkt zich een glas water in)*

FILOMEEN: Ja, Rozetteke, dit is zeker nodig. En ik doe het allemaal voor u. Ik wil dat gij in hogere kringen geraakt. Dat ge later een echte 'dame' wordt.

ROZETTE: Maar ik wil niet in hogere kringen geraken, make. En ik wil helemaal geen echte 'dame' worden. Ik wil later alleen gelukkig zijn, als 't moet met de meest eenvoudige man.

FILOMEEN: Ik hoop dat ge toch hoger zult mikken als ik gedaan heb. En dat ge heel uw leven niet moet aanzien worden als vrouw van een doodgewone chauffeur. Want dan zijt ge helemaal niks.

(Rozette zet zich links in de driesit. Ze doet haar pantoffels uit en wrijft zich de voeten.)

ROZETTE: Maar wat is er nu verkeerd aan een chauffeur, make. Dat is toch een schoon beroep.

FILOMEEN: Met een lelijke pree. En ik verwittig u, hè Rozette. Als ge ooit wilt verkeren kom dan niet af met een chauffeur. Hier komt nooit een tweede chauffeur door de deur. Goed verstaan hè.

COCO: Amai Coco.

FILOMEEN: *(plots heel vriendelijk)* Oh ja, ik moet u nog de groeten doen van professor K.K.Bakhuys.

ROZETTE: Ik heb de groeten van dat bakhuis niet nodig, make.

FILOMEEN: 't Is zo een lieve man.

ROZETTE: 't Is vooral een oude man. En 't is een viezerik. Hij kan zo heimelijk doen. En mij zo begluren. 't Is of hij dwars door mijn kleren kijkt. Ik griezelen ervan als ik er aan denk dat die mij ooit zou aanraken.

FILOMEEN: 't Is wel een man met een goede positie.

ROZETTE: Ik kan zijn positie missen, make. En hem nog veel beter.

FILOMEEN: Dat verandert wel als ge de professor beter leert kennen. Ga nu boven de kamers maar verder doen. Intussen kan ik de keukenmeid manieren bijbrengen. En à propos, mijnheer Henri is aan 't blokken. Loop eens even binnen om goede dag te zeggen. En breng hem straks een tas koffie. Een toekomstige dokter, ge kunt nooit weten.

ROZETTE: Ik moet het ook niet weten make. *(Rozette staat recht)* Zeg eens, moet ik al de bedden nog opmaken?

FILOMEEN: Ja kind, het kan niet anders. Maar 't zal niet lang meer duren. Ik neem nog een bovenmeid in dienst. Morgen komen er al kandidaten.

ROZETTE: Een bovenmeid? En morgen al? Ja maar make, wie zal dat betalen? En wat zegt onze pa daarvan?

FILOMEEN: Hetzelfde als gij: wie zal dat betalen? *(Filomeen staat recht en gaat een paar stappen naar Rozette toe.)* Maar laat dat gerust aan mij over. Ik heb meer verstand van zaken dan gij alle twee samen. Ik ben er zeker van dat vandaag of morgen het geluk ons toelacht.

ROZETTE: Of dat we ons allemaal in ons ongeluk lopen, ja. *(Rozette gaat naar boven.)*

FILOMEEN: *(schikt kwaad de tassen met het nodige rumoer)* Ik krijg hier stank voor dank van mijn eigen man en dochter. Ze zouden beter wat meewerken. Maar ik werk mijne kop toch uit. Ik zal eens laten zien tot wat ik in staat ben. Maar nu moet ik

eerst Leentje, de keukenmeid, onder handen nemen. Want dat meisje heeft wel goede papieren maar slechte manieren. En in dit pension moet het er deftig en gedistingeerd aan toe gaan. Dat past zo in de hoge wereld.

Zesde tafereel: Filomeen - Leentje.

(Filomeen belt met het belletje dat op het salontafeltje staat en zet zich in de zetel rechtover de keukendeur. Leentje, de keukenmeid komt binnen van uit de keuken. Ze droogt haar handen af aan haar voorschoot, spreekt tamelijk grof en in het dialect. Wanneer het stuk in het dialect wordt gebracht spreekt Leentje een ander dialect dan de huisgenoten.)

LEENTJE: Wat heeft ‘madam’ tekort?

FILOMEEN: ‘Mevrouw’ Leentje, ik wil aangesproken worden met ‘mevrouw’.

LEENTJE: Madam of mevrouw, dat blijft toch hetzelfde. Maar als gij het zo wilt, voor mij geen probleem. Wat heeft ‘mevrouw’ tekort? Is het zo goed?

FILOMEEN: Neen Leentje, zo hoort het ook niet. Als ik bel komt ge binnen en ge vraagt heel beleefd: “Heeft mevrouw gebeld?”

LEENTJE: Natuurlijk heeft mevrouw gebeld. Anders was ik toch niet gekomen.

FILOMEEN: En toch moet ge het vragen. Om zeker te zijn dat ik gebeld heb.

LEENTJE: Zeg eens mevrouw, ik heb gene prut in mijn oren zulle. Als gij rammelt met dat belleke, dan hoor ik dat klaar en duidelijk.

FILOMEEN: Jaja, ik weet dat ge mij klaar en duidelijk hoort bellen, maar...

LEENTJE: Waarom moet ik het dan nog vragen? Echt mevrouw, ik snap er de botten niet van.

FILOMEEN: *(verbetert Leentje)* Leentje, alsjeblief, “Ik begrijp er niets van.”

LEENTJE: Ha zo, mevrouw ook niet. Ziet ge het wel, het is ook zo stom als het groot is. En hoe moet het nu verder?

FILOMEEN: Leentje, luister nu eens heel goed. Als een dienstmeisje het belletje hoort rinkelen, komt ze binnen. Ze vraagt heel beleefd: “Heeft mevrouw gebeld?” En wacht af.

LEENTJE: Allee zeg, ik vind dat verloren moeite.

FILOMEEN: En toch hoort het zo. Dat is volgens de regels van de etiquette.

COCO: Ketten.

LEENTJE: Volgens regels op etiketten? Pardon, mevrouw, ik wist niet dat zoiets op etiketten stond. Maar als mevrouw het zegt, zal het zo wel zijn zeker.

FILOMEEN: Ja Leentje, het is zeker zo. En daarom zal het zo gebeuren. Wij zullen het nog eens proberen. Vooruit.

(Filomeen doet teken aan Leentje om terug naar de keuken te gaan)

LEENTJE: Moet ik terug naar de keuken?

FILOMEEN: Ja, gij gaat terug naar de keuken. Ik bel. Gij komt terug naar binnen en ge vraagt heel beleefd: “Heeft mevrouw gebeld?” Volgens de etiquette. Goed verstaan?

LEENTJE: Ja zeker mevrouw, ik heb het heel goed ‘gesnopen’.

(Leentje gaat naar de keuken. Filomeen neemt het belletje en belt opnieuw. Leentje komt binnen.)

LEENTJE: Heeft mevrouw gebeld volgens de etiketten?

FILOMEEN: Neen Leentje, niet ‘volgens de etiquette’

LEENTJE: Ja maar, hoe dan wel? Gij hebt duidelijk gezegd ‘volgens de etiketten’. En ik herhaal letterlijk wat jij gezegd hebt. En het is weer niet goed. Weet jij wel wat ge wilt?

FILOMEEN: Ja Leentje, dat weet ik heel goed. En we blijven het herhalen tot jij het ook weet. Vooruit, opnieuw.

(Filomeen gebaart aan Leentje om terug naar de keuken te gaan.)

LEENTJE: Moet ik weer naar de keuken gaan en terug binnen komen als het belleke belt?

FILOMEEN: Ja zeker. En als ge binnen komt vraagt ge heel beleefd:” Heeft mevrouw gebeld”? Basta.

COCO: Basta!

LEENTJE: Ha zo, nu is het ‘basta’ en niet ‘volgens de etiketten’?

FILOMEEN: Neen, het is ook niet ‘basta’!

LEENTJE: Wat is het dan wel?

FILOMEEN: Niks, gewoon niks. Ge komt binnen en ge vraagt doodgewoon:”Heeft mevrouw gebeld”? Zonder meer.

LEENTJE: Ha zo, doodgewoon “Heeft mevrouw gebeld zonder meer”.

FILOMEEN: *(de wanhoop nabij)* Maar neen, zonder ‘zonder meer’. Gewoon:” Heeft mevrouw gebeld.” Punt. Maar zonder punt.

LEENTJE: Oh, is het zo simpel? Had dat dan direct gezegd.

(Leentje gaat naar de keuken, Filomeen belt en Leentje komt terug naar binnen.)

LEENTJE: Heeft mevrouw gebeld?

FILOMEEN: Ja Leentje, mevrouw heeft gebeld.

LEENTJE: Wil mevrouw dan eindelijk zeggen wat ze te kort heeft?

FILOMEEN: Neen Leentje, mevrouw zal zeggen wat ze *(articuleert)* nodig heeft.

LEENTJE: Ja, te kort of nodig, ge zegt het maar.

FILOMEEN: Wel Leentje, mevrouw heeft niks nodig.

LEENTJE: Hoe, mevrouw heeft niks nodig? Waarom moet ik dan komen? Sorry mevrouw, nu breekt mijne klomp. Dan was heel dat gedoe met dat belleke en die etiketten voor den hond zijn kont. Merci zulle, ik heb wel wat anders te doen.

FILOMEEN: Leentje, dat gedoe was helemaal niet *(articuleert)* ‘voor den hond zijn kont’, zoals jij zo onbeschoft komt te zeggen. Ik doe dit om u manieren te leren.

LEENTJE: Wabliet? Mij manieren leren? Excuseer hè mevrouw, maar mij drie keren doen komen en dat allemaal voor niks, dat zijn pas raar manieren.

FILOMEEN: Dat zijn helemaal geen raar manieren. Dat maakt deel uit van uw opleiding.
Naast uw werk in de keuken moet ge mee instaan voor het onthaal.

LEENTJE: Als ik het goed versta doe ik hier in feite twee jobs?

FILOMEEN: Ja Leentje, zo zoudt ge het kunnen stellen.

LEENTJE: Mevrouw, als dat zo zit zou ik toch graag wat opslag krijgen.

FILOMEEN: Neen Leentje, ge krijgt geen opslag. Bewijs eerst maar dat ge dat onthaal aankunt. Morgen komen er kandidaten voor de plaats van bovenmeid. Ge moet die mensen heel beleefd binnen laten en in de hal laten wachten. Ik zal bellen als ik ze kan ontvangen. Goed verstaan, Leentje?

LEENTJE: Ja zeker mevrouw, dat komt dik in de sacoche.

FILOMEEN: Leentje, 'dat komt dik in orde'.

LEENTJE: Ha zo, mevrouw gaat ook haar best doen. Dan komt het zeker dik in de sacoche.

(Leentje gaat terug naar de keuken.)

FILOMEEN: Waar dat schepsel haar manieren geleerd heeft, dat weet ik niet. Zeker niet bij de nonnekes. Als ze niet zo goedkoop was kon ze ophoepelen. Maar als ze zo onbeschoft blijft, kan ze ook niet blijven. Nu zal ik boven eens gaan kijken of ons Rozette gedaan heeft met douchen. Dan kunnen we samen de kamers doen. En dan is het hoog tijd voor de boodschappen.

(Filomeen gaat naar boven.)

Zevende tafereel: Filomeen - Rozette - Ooskaar - Coco.

(De straatmuzikant komt naar beneden. Hij zet zich voor in een zetel en speelt zachte muziek. Met deze muziek maken we de overgang naar de avond van diezelfde dag. Het wordt langzaam duister. Een lantaarn voor het raam werpt een lichtstraal in de kamer. Wanneer de muziek stopt komt Filomeen uit de keuken en ontsteekt de verlichting. Deze bestaat uit verscheidene muurlampen, die één voor één ontstoken worden. Intussen zegt ze enkele woorden tegen Coco. Als laatste ontsteekt ze de lamp bij de zithoek, neemt een tijdschrift en zet zich neer buiten het zicht van de andere spelers.)

COCO: *(als de muziek stopt)* Bravo!

FILOMEEN: God, is 't al zo laat. Een dag is toch niets als een mens veel werk heeft en de hele dag moet rond schieten gelijk een zottin. Waar zou ons Rozetteke toch zitten? 't Is al stikdonker! En Ooskaar, waar blijft die? Ik heb nog zo gezegd: "niet te laat". En dan blijft meneer achter! Nog erger of hij wil mij pesten.

ROZETTE: *(komt thuis en roept van in de tuindeur)* Make, ik ben het!

FILOMEEN: Van waar komt gij nog, kind?

ROZETTE: Ik ben wat gaan wandelen.

FILOMEEN: Wabliet? Wandelen? Zo laat op den avond in 't pikkedonker?

RTOZETTE: Ja maar, ik ben een vriendinneke tegen gekomen. We hebben wat staan babbelen.

FILOMEEN: Ge moogt zo laat niet wegblijven. 't Is veel te gevaarlijk in het donker.

ROZETTE: Ge moet zo bang niet zijn, make. Ik ga slapen h . Tot morgen.

FILOMEEN: Ja, slaapwel. En morgen op tijd op h . Want er is veel werk. Ik wil dat ge erbij zijt als we die kandidaten zien voor bovenmeid.

ROZETTE: 't Is goed make! Zeg, nu ik eraan denk, sluit de deur maar goed dicht. Deze morgen is er bij de burens ingebroken.

FILOMEEN : Is het echt? Hoe is het toch mogelijk? In zo'n chique buurt.

ROZETTE: Zo ziet ge maar h . Ge kunt niet voorzichtig genoeg zijn. Ook niet met de mensen die ge in huis haalt. Slaapwel. Dodo Coco (*Rozette gaat naar boven. Als Rozette weg is:*)

COCO: Dodo

FILOMEEN: Ons Rozetteke heeft gelijk. Ge kunt niet voorzichtig genoeg zijn. Gelukkig heb ik allemaal fijne gasten. En betrouwbaar personeel. Ik zal morgen die bovenmeid duchtig op de rooster leggen. Ik wil enkel eerlijk volk onder mijn dak.)

(Terwijl Filomeen dit alles zegt doet ze de tuindeur op slot en legt de sleutel op het tafeltje ernaast. Ze dooft de muurlampen en zet zich in haar zetel. Ze neemt een tijdschrift en begint opnieuw te bladeren.)

LEWIEKE: Speel ik nog iets om de tijd te doden?

FILOMEEN: Graag Lewieke, dan kan ik tot rust komen.

(Lewieke speelt nog wat. Filomeen begint te knikken en valt in slaap. Wanneer Lewieke stopt ziet hij dat Filomeen in slaap gevallen is. Hij dooft de leeslamp en gaat naar boven. Oscar verschijnt voor het raam. Hij rommelt wat aan de deur, komt binnen en sluit de deur dicht. Hij legt de sleutel op het tafeltje naast de deur.)

COCO: Bonjourrr.

OSCAAR: (*met dubbele tong*) Zwijgen, Coco.

(Oscar doet een paar onzekere stappen richting keukendeur. Filomeen is klaarwakker, zakt wat weg in haar zetel en houdt zich muisstil.)

COCO: Bonjourrr.

OSCAAR: Zwijgen Coco. 't Is al bonsoir.

(Oscar doet opnieuw een paar wankelende stappen richting keukendeur.)

COCO: Zatlap.

OSCAAR: Zwijgen zeg ik. Ik ben niet zat. Ik heb alleen een paar pinten te veel gedronken..

COCO: Dedju!.

OSCAAR: Zwijgen! Als ge ons Filomeen wakker maakt is 't kermis.

COCO: Filou! Filou!

OSCAAR: Bakkes toe, stuk papegaai. Als ik u nu nog éne keer hoor, wring ik u de nek om!

COCO: (*voorzichtig en kort*) Oef... Oef

OSCAAR: *(sluip voorzichtig naar de keuken)* Nu maar stilletjes. Als ons Filomeen mij betrapt is het kot te klein. Ik ga nog iets eten in de keuken. Een stukske koud spek zou nu wel smaken. Ik verrek van den honger.

(Filomeen is rechtgestaan en laat Oscaar tot aan de keukendeur gaan. Als Oscaar zijn hand op de klink legt...)

FILOMEEN: Oscaar!!

OSCAAR: Lap begot. Daar hebt ge het schijten van den ezel. *(Oscaar draait zich naar Filomeen en spreekt heel vleierend)* Ha daar zie, ons Filouke. Zijt ge nog niet slapen schat?

FILOMEEN: *(ontsteekt de leeslamp)* Nee, ik ben nog op, *(schamper)* schat. Of ziet ge dat niet meer?

OSCAAR: Toch wel, toch wel, dat zie ik nog heel goed.

FILOMEEN: Waarom vraagt ge 't dan?

OSCAAR: Omdat het al zo laat is. En..

FILOMEEN: Omdat ge hoopte dat ik al slapen was.

OSCAAR: Dat had toch gekund hè Filouke.

FILOMEEN: Dat had niet gekund. Ik kan niet slapen zolang niet iedereen thuis is. Van waar komt gij nog?

OSCAAR: Van het werk Filouke. Recht van 't werk.

FILOMEEN: Gij liegt. Ge hebt gedronken. Gij zijt zo zat als een kanon.

COCO: Zatlap!

OSCAAR: Wablief? Ikke? Zat? Bijlange niet. Ik heb maar twee pintjes gedronken. Echt waar niet meer. Allee, misschien drie.... hoogstens vier.... zeker niet meer dan vijf. Ik wilde recht naar huis komen. Maar kom ik daar toch de 'lange' wel tegen zeker. Gij kent de 'lange' toch hè?

FILOMEEN: Nee, ik ken gene 'lange'.

OSCAAR: Ik wel. Van vroeger bij de troep. Ik heb u dat toch ooit verteld. Dat was een kerel zulle. Amai.

FILOMEEN: En omdat ge die 'lange' tegenkomt, blijft ge plakken tot een kot in de nacht. Om dan met een ferm stuk in uw voeten naar huis te komen..

OSCAAR: Maar dat kan ik uitleggen zulle. De 'lange' vroeg om samen iets te gaan drinken. En omdat we elkaar al zo lang niet meer gezien hadden, kon ik toch moeilijk nee zeggen hè. Dat verstaat ge toch hè?

FILOMEEN: Nee, dat versta ik niet. Ik zit al uren te wachten om in bed te kruipen.

OSCAAR: Ja maar Filouke, ik had het bed toch niet mee. Gij had daar gerust alleen mogen inkruipen.

FILOMEEN: Ik ga niet slapen zolang gij niet thuis zijt.

OSCAAR: Dat is dan uw eigen schuld hè. Maar om op de 'lange' terug te komen. Dat is een plezante gast zeg. En die kan moppen tappen. Daar hebben we ons vroeger bij de troep mee kapot gelachen.

FILOMEEN: Oscaar ik moet dat niet weten. Ik ben moe.

OSCAAR: Maar de ‘lange’ niet. Want het was weer van dat hè. *(begint zat te lachen)* Kent gij die mop van de pastoor en van Rosalie, zijn meid? *(Oscaar begint al op voorhand te lachen.)* Kent ge die?

FILOMEEN: *(stoïcijns)* Nee. En ik moet die niet kennen.

OSCAAR: Het is om te lachen zulle.

COCO: Hahahaha

FILOMEEN: *(kortaf)* Ik heb geen goesting om te lachen.

OSCAAR: *(probeert tussen het lachen door de mop te vertellen)* Dat hoeft niet. Met die mop kunt ge lachen zonder goesting. Die pastoor had een meid. En die had nog nooit gevrijd.

FILOMEEN: *(geïrriteerd)* Oscaar, ik heb daar geen goesting in.

OSCAAR: Rosalie de meid wel. En dat in haar oude dag.

FILOMEEN: *(begint zich meer en meer op te jagen)* Oscaar, weet ge wel hoe laat het is?

OSCAAR: Hoog tijd, dacht ze, om eens te vrijen met alles erop en eraan. Maar daarvoor had ze wel een vent nodig. En weet ge aan wie ze dacht? Allee, denk eens na.

FILOMEEN: Ik denk niet na.

OSCAAR: Rosalie moest daar ook niet lang over nadenken. Ik pak de eerste de beste in mijn buurt, dacht ze. En dat is de pastoor. Maar ik moet hem dat wel heel tactvol vragen.

FILOMEEN: *(buiten zichzelf)* Oscaar, moet dat nu echt?

OSCAAR: Natuurlijk moet dat echt. Een pastoor is gene gemeentestier hè. En zij voorzichtig naar de pastoor zijn spreekkamer. “Mijnheer pastoor” zei ze, “ik heb een vieze goesting. Ik zou eens willen vrijen, echt vrijen met alles erop en eraan.” “Ja Rosalie” zei de pastoor, “dat is inderdaad een vieze goesting. Maar daarvoor moet ge u wel tot een man bekennen. Hebt ge al aan iemand gedacht?” “Wel” zei Rosalie, “ik had gedacht dat gij misschien zou kunnen helpen.” “Ja”, zei de pastoor, “ik ken wel iemand die dat zou willen doen.” “Oh mijnheer pastoor” zei Rosalie, “laat maar komen. Ik kan niet meer wachten”. “Een moment” zei de pastoor, “misschien wil die man weten waarom ge in uw oude dag nog wilt vrijen. Wat moet ik dan zeggen?”

FILOMEEN: *(ontploft bijna van kolere)* Oscaar, ik wil het niet weten.

OSCAAR: Maar die man misschien wel, hè Filouke. “Zeg hem maar”, zei Rosalie, “dat ik wil weten wat ik in mijn leven gemist heb.” “Dat is een goede reden” zei de pastoor. “De man waar ik aan denk, weet ook niet wat hij in zijn leven gemist heeft”. “Wel”, zei Rosalie, “zeg tegen die man dat hij direct mag over de brug komen. Hij moet niet langer wachten.” “Eerst toch nog een vraagje”, zei de pastoor. “Die man mag er toch op rekenen dat niemand het ooit zal te weten komen?” En weet ge wat Rosalie zei, Filouke? Weet ge wat ze zei?

FILOMEEN: *(razend en stampvoetend)* Hou nu eindelijk op met uw gelul en kom mee naar bed.

OSCAAR: Ja verdorie, dat zei ze. Gij kent die mop. Zeg dat dan direct. Nu begrijp ik dat ge geen goesting hebt om te lachen.

FILOMEEN: *(Filomeen steekt hopeloos en hulpeloos de handen in de lucht.)* Zoudt ge nu niet zot worden van zo'n vent!

OSCAAR: Niet doen Filouke. Geef die vent liever wat te eten.

FILOMEEN: Wie klapt er hier nog van eten?

OSCAAR: Ik verdomme. Ik kom van mijn werk en dan krijg ik toch wel eten zeker.

FILOMEEN: Nee, gij krijgt niks. Het eten is koud.

OSCAAR: Ge kunt dat toch opwarmen.

FILOMEEN: Dat kan ik zeker. Maar ik doe dat niet. Ge had maar moeten pikken waar ge gekrabd hebt.

COCO: Zatlap!

OSCAAR: Ja maar Filomeen, ik heb echt honger zulle. Allee toe, smeer mij een paar boterhammen.

FILOMEEN: Ik smeer niks. Waar de brouwer is moet de bakker niet zijn.

OSCAAR: Gaan we zo beginnen. Ik kom van mijn werk en ik wil eten.

FILOMEEN: Nee, gij komt van het café en ge krijgt niks.

OSCAAR: Filomeen, dat neem ik niet.

FILOMEEN: Dan laat ge het maar liggen. Ik trek mijn bed in. Trekt gij uwe plan. *(Filomeen gaat naar boven.)*

COCO: Salu!

(Oscar gaat tot aan de traphal en kijkt Filomeen na. Dan komt hij naar voor tot bij de zetel en kijkt ongelukkig de zaal in.)

OSCAAR: Ga daar nu mee te biechten. Dan gaat een mens de hele dag braaf werken en dan is het nog te veel voor madam om voor wat eten te zorgen. *(Oscar gaat nog eens luisteren in de trappenhal.)* Maar als ik geen eten krijg, kan ik nog altijd iets drinken. *(Oscar opent de bar, haalt een volle fles jenever te voorschijn en giet zich een glas vol.)*

Eigenlijk heb ik meer dan genoeg gedronken. Maar zo'n witteke dat smaakt. Door de dag moet ik daar afblijven. Ik ben chauffeur van de directeur en moet de ganse dag 'stand by' zijn. Dat wil zeggen nuchter blijven, o,oo promille. Dus moet ik er 's avonds maar van profiteren. *(drinkt zijn glas leeg)* Dat smaakt naar nog. En de fles is nog zo goed als vol. *(giet zich nog een glas in en kapt het achterover.)* Wat zou ik doen? Hier in de zetel blijven slapen of toch maar bij ons Filomeen in bed kruipen? Ik zal het maar riskeren zeker. Het zal wel rug tegen rug zijn. Maar dan kan ze tenminste niet zagen. *(gaat tot aan de papegaaienkooi)* Dodo Coco.

COCO: Dodo.

OSCAAR: Chansaar, gij moet niet met een tang van een wijf in bed kruipen.

(Oscar wil schoorvoetend naar boven gaan. Op dat ogenblik gaat de bel.)

Achtste tafereel: Oscaar – Mimi Amoroso

OSCAAR: De bel begot. Wie kan dat nog zijn? Als ik open doe zal ik het wel zien zeker.

(Oscaar gaat naar de hal om open te doen en komt even later binnen met een flink opgetutte dame.)

COCO: Amai

OSCAAR: Madame wie zijt gij? En wat komt gij hier zo laat op de avond nog doen?

MIMI: Ik ben Mimi Amoroso. En ik zoek een kamer om te overnachten. Zou dat hier kunnen?

OSCAAR: Dat zou ik niet durven zeggen.

MIMI: Dit is toch een pension?

OSCAAR: Jaja, natuurlijk.

MIMI: En is er een kamer vrij?

OSCAAR: Dat denk ik wel.

MIMI: Wel dan?

OSCAAR: Gasten opnemen daar hou ik mij niet mee bezig. Dat is ons Filomeen hare winkel.

MIMI: Filomeen, dat is uw vrouw?

OSCAAR: Ja, zo is 't.

MIMI: En ge hebt schrik van haar.

OSCAAR: Ikke schrik? Van ons Filomeen? Bijlange niet. Ik ben wel bang voor haar reactie als ik mij met haar zaken bemoei.

MIMI: Allee zeg, is 't zo erg?

OSCAAR: Ge hebt er geen gedacht van. Als die het op haar heupen krijgt is het een echte furie. Dan is het kot te klein.

COCO: Oeioei.

MIMI: Dat is wel heel erg. Maar ge kunt mij toch niet op straat laten overnachten.

OSCAAR: Daar hebt ge wel een punt.

MIMI: En daarbij, als de kamer mij bevalt blijf ik misschien wel voor langere tijd.

OSCAAR: Als dat zo zit zal het wel in orde zijn zeker. Kom maar mee, ik zal u direct uw kamer wijzen. Ik stond toch op het punt om slapen te gaan. Maar stil zijn hè. Dat ge ons Filomeen zeker niet wakker maakt.

MIMI: Uw Filomeen slaapt nu als een marmot.

OSCAAR: Dat dacht ik daarstraks ook. Maar ik had het vlaggen.

(Oscaar dooft de lichten en gaat Mimi vooraf naar boven.)

COCO: Mimi!

Negende tafereel: Rozette - Karel

ROZETTE: (*sluipt de trap af in nachtgewaad en opent de tuindeur.*) Karel, kom maar. Ze zijn slapen.

KAREL: (*komt tevoorschijn voor het raam, sportief gekleed met jeansbroek en hemd, heeft pull over de schouder.*) Nu al? Ik zit nog maar drie uren achter de haag te koekeloeren. Ik heb er verdorie krampen van gekregen.

ROZETTE: Ja maar, onze pa is op de lappen geweest. 't Heeft er hier lelijk tegengezeten met ons ma.

KAREL: Ik heb uwe pa wel zien thuiskomen. Hij heeft nog tegen de haag staan pissen. 't Scheelde niet veel of ik had een warme douche gekregen. Maar zeg eens, Rozetteke, waarom moet ge mij absoluut deze avond nog zien?

(*Rozette kijkt ongerust naar boven en zegt na enig luisteren*)

ROZETTE: Karel jong, ons ma gaat nog een bovenmeid aannemen. Morgenvroeg komen de kandidaten. En gij moet ook komen.

KAREL: Wablief? Wat kan ik hier komen doen als uw ma een bovenmeid zoekt? Zeg eens, ik ben een jongske zulle. Dat zult ge intussen toch wel weten zeker. Als ik mij hier kom presenteren als bovenmeid vlieg ik gegarandeerd met klikken en klakken aan de deur. Nog voor ik de trap naar boven gezien heb.

ROZETTE: Ge kunt nooit weten, Karel. Als er geen goede kandidaten zijn en ge zegt dat ge kunt bedden opmaken en stof afdoen en zo. Dan neemt ons ma u misschien wel aan. Ge kunt er tegenwoordig alles van verwachten.

KAREL: Ja maar, Rozetteke, hier komen bedden opmaken en stof afdoen. En mijn werk thuis in de garage. Ik moet met de takelwagen bollen zulle. Ze kunnen thuis hun chauffeur niet missen. Dat zal niet pakken, vrees ik.

ROZETTE: Het moet, Karel. Ik wil dat ge hier in huis komt om mij te beschermen. Ons ma wil mij doen trouwen met één van die oude venten die hier rondhangen. Die akelige professor, ik krijg koude kriebels als hij mij bekijkt. En dan die zotte legionair, vandaag of morgen denkt hij dat ik een woestijnrover ben en schiet hij mij van de trap.

KAREL: 't Is al goed, Rozetteke, ik zal mijn best doen om te komen. Maar uw ma zal zeker gene man in huis halen als bovenmeid. Ge zult het zien. Maar allee, tot morgen hè. En slaapwel!

ROZETTE: Tot morgen, Karel. (*ze geven elkaar een kus.*) En zeker komen hè.

KAREL: Jaja, schatteke, ik kom heel zeker. 't Is beloofd zulle. Slaapwel hè.

COCO: Dodo.

(*Karel vertrekt door de tuindeur. Rozette sluit de tuindeur dicht, doet teken op Coco dat hij moet zwijgen en sluipt terug naar boven.*)

Tiende tafereel: Leentje - Henri

(*Als Rozette even weg is, komt Leentje heel stil en in nachtgewaad naar beneden. Ze loopt op de tippen van de tenen naar de keuken. Even later wordt ze gevolgd door Henri, eveneens in nachtgewaad.*)

HENRI: *(in het midden van de leefkamer)* Leentje! Leentje!

LEENTJE: *(komt uit de keuken)* Sssst, stillekes, seffens horen ze ons nog.

HENRI: Hebt ge wat eten kunnen wegmoffelen?

LEENTJE: Hier is niks weg te moffelen. Ze hebben niks. We zitten op de verkeerde plaats jong.

HENRI: Ik heb nog honger zulle.

LEENTJE: Dan zult ge op uw kin moeten kloppen.

HENRI: En te drinken? Een goede borrel zou ook smaken.

LEENTJE: Daar in die kast bewaart mijnheer Oscaar zijn drank. Maar of er veel raars inzit weet ik niet.

(Henri opent de kast en ziet de bijna volle fles jenever staan.)

HENRI: Een volle fles jenever. Die pak ik mee.

LEENTJE: Niet doen Rik. We mogen geen argwaan wekken.

HENRI: Dan neem ik toch een grote slok.

(Henri neemt een bierglas uit de kast en giet het halfvol jenever. Hij stopt pas op bevel van Leentje.)

LEENTJE: Stop jong, dat gaat opvallen.

(Henri zet de fles op de kast en houdt het glas in de hand. Tijdens het volgende gesprek neemt hij af en toe een slok.)

HENRI: Ik ben deze morgen de buurt gaan verkennen. En dat valt best mee. Ik heb hier en daar al wat kunnen scheef slaan.

LEENTJE: Pas maar op dat ge niet tegen de lamp loopt. Ik durf er niet aan denken dat ze u pakken.

HENRI: Ge moet niet bang zijn. Om 'Rappe Rikkie' te pakken moeten ze vroeg opstaan. Is hier echt niets te jatten? Ik hoopte hier een goede slag te slaan.

LEENTJE: Het zal niks worden, Rik. Het zijn hier arme luiskloten met een dikke nek. Ze hebben geen nagel om aan hun gat te krabben. En daarom willen ze hun dochter aan een rijke vent helpen.

HENRI: Dat weet ik. Ik ben één van de kandidaten. Die madam Filou doet niet anders dan haar dochter ophemelen. Ik heb ze wijsgemaakt dat ik studeer voor specialist in de histopatologie. En die stomme koe gelooft dat.

LEENTJE: Die 'stomme koe' maakt mij wel zot met al haar complimenten. Ik heb het nog nooit meegemaakt: met haar belleke rinkelen om mij te doen komen. En dan heeft ze verdomme niks nodig. Ze doet dat gewoon om te kunnen zeveren over haar etiketten. Rik ik wil hier zo rap mogelijk weg. Ik ben dat hier kotsbeu.

HENRI: Nog een paar dagen geduld, Leentje. Kijk intussen goed rond of er toch niks is dat de moeite waard is. En binnen een paar dagen slaan we onze slag en verdwijnen met de noorderzon.

LEENTJE: Zijt toch maar voorzichtig. Ik durf er niet aan denken dat wij hier ontmaskerd worden als twee vulgaire dieven.

HENRI: Als ge mij laat doen zal dat niet gebeuren. Zeg dat ik het zeg. En nu kruip ik terug in mijne nest.

(Henri drinkt zijn glas leeg en sluipt terug naar boven.)

LEENTJE: Ik zal maar volgen zeker. Ook al weet ik op voorhand dat ik geen oog dicht doe.

(Leentje zet de fles en het glas terug in de kast, dooft de lichten en gaat eveneens door de trappenhal naar boven. Enkel een lichtstraal van een straatlamp valt door het raam naar binnen.)

COCO: *(als Leentje weg is)* Dieven!

D O E K

TWEEDE BEDRIJF

Elfde tafereel: Filomeen - Oscaar - Rozette - Leentje - Coco

(’s Anderdaags ’s morgens. Filomeen komt uit de keuken en opent de tuindeur.)

FILOMEEN: Morgen Coco.

COCO: Filou.

(Mimi Amoroso komt naar beneden en wil vertrekken door de tuindeur. Filomeen is heel verwonderd om haar te zien.)

FILOMEEN: Wie zijt gij? En wat doet gij hier?

MIMI: Ook een goede morgen. Wat doet gij hier?

FILOMEEN: Ik heb u iets gevraagd.

MIMI: Ik ben Mimi Amoroso. En ik logeer hier.

FILOMEEN: Daar weet ik niets van. Sinds wanneer?

MIMI: Sinds gisterenavond.

FILOMEEN: Ha ja? En hoe zijt gij hier binnengeraakt?

MIMI: Een vriendelijke mijnheer heeft mij in huis genomen.

FILOMEEN: Heeft die u zo maar binnengelaten?

MIMI: Nee, niet zomaar. Het heeft heel wat moeite gekost. Maar nadat ik zei dat ik misschien voor langere tijd zou blijven was hij toch zo moedig om mij in huis te nemen.

FILOMEEN: Zo moedig?

MIMI: Dat vond ik toch. Stel u voor, die man is getrouwd met de bazin. En die sukkelaar heeft schrik van zijn vrouw.

COCO: Amai.

FILOMEEN: Dat wist ik niet.

MIMI: Dan weet ge ’t nu. Die vrouw schijnt een echt canaille te zijn. Een echte furie als ze het op haar heupen heeft.

FILOMEEN: En dat heeft die man u allemaal verteld?

MIMI: Hoe zou ik het anders weten?

FILOMEEN: Ja, dat vraag ik mij ook af.

COCO: Dedju!

MIMI: Maar zeg eens, ik vind dat u wel veel vragen stelt voor een gewone dienstmeid.

FILOMEEN: Hoe weet gij dat ik een gewone dienstmeid ben?

MIMI: Dat is niet moeilijk hè. Uw goedkope kleren verraden alles. En uw juwelen, dat is toch allemaal nep.

COCO: Oeioei.

FILOMEEN: Is dat zo duidelijk?

MIMI: Meer dan duidelijk. Maar nu moet ik gaan. Ik heb al een vroege afspraak. Als ge de bazin ziet zeg dan dat ik straks alles zal regelen voor mijn verblijf. Tot ziens.

FILOMEEN: Dat zal ik zeker doen. Ook tot ziens. *(als Mimi weg is)* Stuk ambras! Wat durft Ooscar zich allemaal permitteren? Iemand in huis halen achter mijne rug! En mij nog zwart maken ook. Dat die wacht. Dit canaille gaat het serieus op haar heupen krijgen.

(Filomeen zet zich in de zetel, met het aangezicht naar de inkomhal en de rug gekeerd naar de trap. Rozette komt naar beneden.)

ROZETTE: Goede morgen make.

FILOMEEN: *(korzelig)* Zijt ge al op? Dat duurt nogal.

ROZETTE: 't Is nog maar negen uur zulle.

FILOMEEN: 't Is AL negen uur. En er zijn al een paar kandidaten voor hierboven. Ga rap wat eten dat we kunnen beginnen.

ROZETTE: *(zet zich links in de driezit)* Ik heb geen goesting om te eten. Ik ben veel te zenuwachtig.

FILOMEEN: Zenuwachtig? Waarom dan wel?

ROZETTE: Dat weet ik zelf niet, zomaar.

(Intussen is Ooscar van de trap gekomen. Hij doet teken op de papegaai om te zwijgen en wil er stiekem door de tuindeur vandoor glippen. Op dat moment...)

COCO: Salu!

FILOMEEN: Oscaaar!

OSCAAR: *(heel onnozel)* Ja Filomeen.

FILOMEEN: Hier blijven! Tot we een bovenmeid hebben.

OSCAAR: Ja maar, ik moet gaan werken Filouke.

FILOMEEN: Hier blijven zeg ik. Ik heb met u nog een eike te pellen.

OSCAAR: Dat moet niet Filomeen. Ik eet wel bij de directeur.

FILOMEEN: *(kortaf)* Gij blijft hier, zeg ik. En zet u.

OSCAAR: *(onderdanig)* Ja Filomeen.

(*Oscar zet zich aarzelend in de driesit en kijkt vragend naar Rozette.*)

FILOMEEN: Naar 't schijnt hebben we een nieuwe logee.

OSCAAR: Ha ja? Dat is waar. Dat was ik al vergeten. Mimi. Mimi Amoroso. Ge hebt haar al gezien.

FILOMEEN: En gesproken. Hoe haalt gij het in uwe stomme kop om iemand in huis te halen. Ik beslis wie hier binnenkomt.

OSCAAR: Dat weet ik Filomeen. En ik heb lang getwijfeld zulle.

FILOMEEN: Omdat ge schrik had van uw vrouw. Dat die furie het op haar heupen zou krijgen.

COCO: Oei oei!

OSCAAR: Wie zegt dat?

FILOMEEN: Die Mimi zegt dat. Omdat gij dat gezegd hebt.

OSCAAR: Dat is niet waar zulle. Zo heb ik dat zeker niet gezegd.

FILOMEEN: Het blijft gelijk hoe ge dat gezegd hebt. Hier is 't laatste woord nog niet over gevallen. En nu gaan we beginnen. (*Filomeen belt. Leentje komt uit de keuken.*)

LEENTJE: Heeft mevrouw gebeld?

OSCAAR: (*wil goede punten halen*) Natuurlijk heeft mevrouw gebeld. Ge hebt toch geen stoppen in uw oren?

LEENTJE: Mijn oren zijn zeker zo goed als die van u, mijnheer. Maar 't staat zo op mevrouw haar etiketten.

OSCAAR: (*verbaasd tot Filomeen*) Welke etiketten Filomeen? Daar weet ik niets van.

LEENTJE: Dan is mijnheer al even stom als ik. Ik wist er ook niets van.

FILOMEEN: Gaat ge nu zwijgen allebei. Of moet ik mijn geduld verliezen?

OSCAAR: Niet doen Filomeen. 't Is zo al erg genoeg.

ROZETTE: Zijn er veel kandidaten, Leentje?

LEENTJE: Vier juffrouw.

ROZETTE: Is er ook een man bij?

FILOMEEN: Een man? Hoe komt ge daar nu bij?

ROZETTE: Ge kunt nooit weten, hè make.

OSCAAR: Ge hebt gelijk, kind. In dit huis kunt ge u aan alles verwachten. En aan 't zotste het eerst.

LEENTJE: 't Zijn vier juffrouwen, juffrouw. De eerste is een voornamen chique madam. Ik denk dat die zich van deur heeft vergist. En die tweede is een verlegen 'seuteke'. Die blijft hierboven beter weg met al dat mansvolk.

FILOMEEN: Leentje, wij hebben uw commentaar niet nodig.

LEENTJE: Dat weet ik. Ik zeg dat maar omdat juffrouw Rozette ernaar vraagt. En die derde is een heel oud wijf.

FILOMEEN: Foei Leentje, ge bedoelt een oudere dame.

LEENTJE: Natuurlijk mevrouw, een oudere dame, dat bedoel ik. Alhoewel ze meer weg heeft van een oud wijf zulle. In ieder geval veel te oud voor die Job. En dan is er nog zo 'n raar mamzel. Die betrouw ik voor niks. Pas maar goed op mevrouw, dat ge geen slecht volk in huis haalt. *(doet teken van stelen)* Jaja, ge hoort vanalles, de dag van vandaag.

FILOMEEN: Leentje, nu is het genoeg. Laat alles maar aan mij over, wil je?

LEENTJE: Natuurlijk, mevrouw, ik moei mijn nergens mee. Maar wat goede raad kan toch geen kwaad.

FILOMEEN: Uw goede raad kan ik missen. Ik weet wat ik doe. Laat de eerste kandidaat maar binnenkomen.

LEENTJE: *(Leentje opent de deur naar de inkomhal en roept.)* De eerste mag binnenkomen! *(tot Filomeen)* Een pronte madam zulle.

FILOMEEN: 't Is al goed. Ga naar de keuken en breng een tas koffie.

(Leentje gaat naar de keuken. Tijdens het interview brengt ze de koffie en bedient ze iedereen.)

Twaalfde tafereel: Filomeen – Oscaar – Rozette – mevrouw Pereboom – Coco

(Mevrouw Pereboom komt binnen. Leentje heeft niets overdreven. Het is een dame die gezag uitstraalt.)

COCO: Oeioei.

FILOMEEN: Goede morgen mevrouw. *(wijst de zetel aan.)*

PEREBOOM: Dank u wel mevrouw. En ook een goede morgen.

FILOMEEN: Mag ik uw naam a.u.b

PEREBOOM: Ik ben mevrouw Pereboom.

OSCAAR: Wablief? Pereboom?

PEREBOOM: Inderdaad mijnheer. Mijn naam is Pereboom.

OSCAAR: U heeft de annonce in de krant toch wel goed gelezen?

PEREBOOM: Inderdaad mijnheer. Heel goed.

OSCAAR: Dan weet u toch dat wij een bovenmeid zoeken en geen fruitboom. *(lacht)*

PEREBOOM: Mijnheer ik vind uw opmerking wansmakelijk, ongepast en heel laag bij de grond.

FILOMEEN: Daarin heeft u volkomen gelijk mevrouw. Oscaar, houd uw manieren.

OSCAAR: We mogen toch wel eens lachen zeker.

PEREBOOM: Ik vind een sollicitatiegesprek niet om mee te lachen. Ik begrijp trouwens niet waarom u hieraan mag deelnemen.

OSCAAR: En waarom zou ik hieraan niet mogen deelnemen?

PEREBOOM: Omdat het niet gebruikelijk is dat een chauffeur deelneemt aan een sollicitatiegesprek. Daarom.

ROZETTE: U denkt dat mijnheer de chauffeur is van dit pension?

PEREBOOM: Dat blijkt duidelijk uit zijn kleding hè juffrouw. Mijnheer draagt wel het uniform van chauffeur.

FILOMEEN: Dat heeft u goed gezien mevrouw. Mijnheer is chauffeur van dit pension en ook mijn persoonlijke chauffeur.

OSCAAR: Ja maar Filomeen, ik ben chauffeur van de directeur hè.

FILOMEEN: Van de directrice Ooscar. Een vrouwelijke directeur noemt men directrice.

COCO: Stoefkut.

FILOMEEN: Zwijgen Coco.

OSCAAR: Ja maar Filomeen

FILOMEEN: En gij ook Ooscar. Ik doe het woord. Hier is serieus werk te doen.

OSCAAR: Kust mij nu mijn....

PEREBOOM: Mijnheer asjeblief, geen schunnige taal. Zodra ik het hier voor het zeggen heb zal ik u rap betere manieren leren.

FILOMEEN: Dat zou goed van pas komen. Mijn chauffeur moet leren op zijn woorden te letten.

PEREBOOM: Daar zal ik zeker voor zorgen.

FILOMEEN: Dus gij denkt dat gij het hier voor het zeggen krijgt met die job van bovenmeid?

PEREBOOM: Natuurlijk niet helemaal. Tegenover u zal ik altijd verantwoording moeten afleggen.

FILOMEEN: Maar daarnaast....?

PEREBOOM: Het woord zegt het zelf. Ik veronderstel dat ik als bovenmeid boven al het andere personeel sta.

ROZETTE: Welk personeel bedoelt u mevrouw?

PEREBOOM: Wel... het keukenpersoneel en het dienstpersoneel en de kamermeisjes...

OSCAAR: En de chauffeur.

PEREBOOM: Ja, ook boven de chauffeur.

FILOMEEN: En hoe ziet u die job exact?

PEREBOOM: Zorgen dat iedereen stipt op tijd begint en zijn werk tot in de puntjes uitvoert. En vooral dat ze zich weten te gedragen. Dat lijkt mij hier heel hard nodig.

ROZETTE: U heeft het wel goed voor.

PEREBOOM: Heel zeker juffrouw. Trouwens ik vind de vermelding 'bovenmeid' in de annonce heel misleidend. 'Diensthoofd personeel' was een veel betere omschrijving geweest.

FILOMEEN: Mevrouw Pereboom, ik vrees dat wij u heel erg moeten ontgoochelen.

PEREBOOM: U bedoelt dat ik de job niet krijg?

FILOMEEN: Dat niet alleen. Maar de job is niet helemaal wat u er zich bij voorstelt. Wij zoeken gewoon een kamermeisje om hierboven de kamers te poetsen en de bedden op te maken.

PEREBOOM: Dus gewoon een poetsvrouw?

ROZETTE: Zo zou u het kunnen noemen.

PEREBOOM: Waarom zegt u dat niet direct? En waarom gebruikt u niet de term 'poetsvrouw' in plaats van 'bovenmeid'? Dan zou ik mij nooit aangeboden hebben.

ROZETTE: U had misschien de 'Dikke Vandale' kunnen raadplegen. Ik ben er zeker van dat die een bovenmeid kent.

FILOMEEN: Of die dikke Vandale een bovenmeid kent of niet kan mij niet bommen. Ik ben hier de baas. Ik kies zelf mijn personeel.

COCO: Oeioei!

ROZETTE: Ja maar make, de 'Dikke Vandale' dat is een dik woordenboek.

FILOMEEN: Dat... dat blijft gelijk. Dan moet hij zich nog niet komen moeien.

PEREBOOM: (*staat recht*) Ik heb ik genoeg gehoord. Ik ben weg. Grotere sukkels heb ik nog nooit meegemaakt. Ik vond dit trouwens al direct een derderangs pension. (*gaat naar de deur.*)

FILOMEEN: Op termijn wordt dit wel een pension eerste klasse.

PEREBOOM: Met dergelijk stel amateurs zal daar niet veel zal in huis komen, vrees ik. Gegroet. (*gaat weg door de deur naar de hal. Ooscaar roept haar nog na*)

COCO: Salu!

OSCAAR: Pereboom, laat iets weten als uw peren rijp zijn. Dan kom ik ze plukken.

PEREBOOM: Viezerik!

FILOMEEN: Moest dat nu echt?

OSCAAR: Zij heeft mij genoeg geaffronteerd. En zij niet alleen. (*staat recht*) Als mevrouw de directrice geen opdracht heeft voor haar privé - chauffeur zou ik nu graag willen beschikken en naar mijn echt werk gaan.

FILOMEEN: Neen, gij blijft hier. Zo komt ge er niet vanaf.

OSCAAR: Ik ben nochtans al genoeg geaffronteerd.

FILOMEEN: Ik niet zeker.

OSCAAR: Wat is het nu weer?

FILOMEEN: Hebt ge niet gehoord wat onze Coco zei?

OSCAAR: Wat zei die dan?

COCO: Stoefkut!

FILOMEEN: Hoort ge dat? Stoefkut zegt die.

OSCAAR: Op wie zou hij dat hebben?

FILOMEEN: En wie zou hem dat voorgezegd hebben? (*kijkt naar Ooscaar*)

OSCAAR: Ge moet mij zo niet bekijken. Ik weet van niks.

FILOMEEN: Gij weet dat goed genoeg. En het moet gedaan zijn met dat flauw gedoe. We doen verder. Er wachten nog drie kandidaten. *(neemt haar belletje en belt. Leentje komt binnen.)*

LEENTJE: Heeft mevrouw gebeld?

OSCAAR: *(schamper)* Dat hebt ge goed gehoord Leentje. Mevrouw de directrice heeft gebeld.

FILOMEEN: Ge moogt de volgende kandidaat binnenlaten.

LEENTJE: *(Leentje opent de deur naar de inkomhal en roept de volgende kandidaat)* De volgende mag binnenkomen. *(tot Filomeen)* Dat is dat 'seuteke'. Ik denk dat ge uwe tijd verprutst mevrouw. *(Leentje gaat naar de keuken en zorgt weer voor koffie.)*

Dertiende tafereel: Filomeen – Ooskaar – Rozette – Valerie – Coco

(Een jong jufferke komt binnen, een beetje spichtig, met donkere bril, echt een secretaressesstype. Filomeen wijst de zetel aan waar ze plaats mag nemen.)

COCO: Och god!

FILOMEEN: Zet u jonge dame. En laat eens horen.

VALERIE: Wat moet ik laten horen, mevrouw?

FILOMEEN: U zou bijvoorbeeld kunnen beginnen met uw naam.

VALERIE: Ik heet Valerie.

FILOMEEN: Valerie hoe nog?

VALERIE: Neen, niet Valerie Hoenog. Ik heet Valerie Vanbalen. Van Geel.

FILOMEEN: Wat is het nu: Vanbalen of Vangeel?

VALERIE: Vanbalen mevrouw. Van Geel.

FILOMEEN: Nu zegt u het weer. Vanbalen Van Geel. Ik vind dat een rare naam. U wilt mij toch niet voor de zot houden?

ROZETTE: Maar neen make, juffrouw Valerie heet Vanbalen. En ze is van Geel.

VALERIE: Zo is het juffrouw.

FILOMEEN: Kan ze dat niet direct zeggen? Zonder al dat heimelijk gedoe.

VALERIE: Ik doe niet heimelijk mevrouw. Maar u begrijpt mij niet.

FILOMEEN: 't Is al goed. Wat komt u hier doen?

VALERIE: Dat weet ik niet mevrouw.

FILOMEEN: Hoe "Dat weet ik niet mevrouw?" U komt toch voor die annonce in de krant?

VALERIE: Dat dacht ik wel. Anders zat ik hier niet.

FILOMEEN: U wilt dus de betrekking van bovenmeid?

VALERIE: Dat weet ik niet mevrouw?

FILOMEEN: U weet blijkbaar niet veel. U wilt hier toch wel komen werken?

VALERIE: Dat weet ik ook niet mevrouw.

FILOMEEN: Juffrouw, u werkt mij serieus op de zenuwen. Wat weet u eigenlijk wel?

VALERIE: Ik weet alleen dat ik niet weet wat die betrekking van bovenmeid inhoudt.

FILOMEEN: Dat is nochtans heel simpel. Een bovenmeid is eenmeid voor boven.

VALERIE: Waar boven?

FILOMEEN: Hier boven. Waar anders. Daar de trap op en ge zijt er.

VALERIE: En wat moet ik daarboven doen?

FILOMEEN: Werken natuurlijk. Wat anders? En de gasten op hun wenken bedienen.

VALERIE: Daar was ik al bang voor.

FILOMEEN: Waar was u al bang voor?

VALERIE: Dat ik de gasten op hun wenken zou moeten bedienen. Ik ben een deftig, fatsoenlijk opgevoede jongedame, mevrouw. Ik zou nooit op oneerbare voorstellen ingaan.

FILOMEEN: Hoe komt u daar nu bij? U denkt toch niet dit hier een 'kabberdoes' is. Of een huis voor prostitutie?

COCO: Amai!

VALERIE: Als ik hoor wat ik hierboven moet doen lijkt het daar nochtans sterk op.

FILOMEEN: Dan heeft u het helemaal mis. Dit is een deftig pension. En ik zoek een bovenmeid om de kamers te poetsen en de bedden op te maken.

VALERIE: U zoekt dus een kamermeisje, een soort dienstmeid.

FILOMEEN: Natuurlijk. Wat anders?

VALERIE: Dat is dan niks voor mij mevrouw.

FILOMEEN: U haakt dus af voor de openstaande betrekking?

VALERIE: Heel zeker. Ik ben veel te hooggeschoold om het werk van dienstmeid te verrichten. Ik ben gediplomeerde directiesecretaresse en tolk vreemde talen.

FILOMEEN: Dan begrijp ik dat u deze betrekking niet kunt aanvaarden.

VALERIE: Tenzij...

FILOMEEN: Tenzij wat...

VALERIE: Tenzij u mij op mijn niveau betaalt. Dan wil ik het wel in overweging nemen in afwachting van beter.

FILOMEEN: Dat ziet u van hier. U wordt hier betaald als poetsvrouw en geen frank meer. En als u dat niet aanstaat kunt ge vertrekken.

VALERIE: Dat zal dan wel moeten. Kunt u mij nog een attest afleveren?

FILOMEEN: Een attest? Wat voor attest?

VALERIE: Een verklaring dat ik mij hier heb aangeboden om te solliciteren.

FILOMEEN: Daar hou ik mij niet mee bezig. Trouwens waarvoor heeft u dergelijk attest nodig?

VALERIE: Voor den dop mevrouw. Ik ben werkloos en moet bewijzen dat ik werk zoek.
Anders vlieg ik van den dop af.

FILOMEEN: Gij neemt dus mijn kostbare tijd in beslag enkel en alleen om een attest voor den dop? Wel mejufferke, dat krijgt u lekker niet.

VALERIE: Maar u moet mij een attest afleveren.

FILOMEEN: Ik moet niks. En bol het maar af.

VALERIE: Sorry mevrouw, maar ik verzet hier geen voet voor ik dat attest vastheb.

FILOMEEN: Dat zullen we nog wel eens zien.

ROZETTE: Moet dat nu echt make? Juffrouw Valerie heeft daar recht op. Ge moet dat geven.

VALERIE: Zo is dat juffrouw.

FILOMEEN: 't Is al goed. Ga maar met juffrouw Rozette mee naar de keuken. Zij zal u wel een briefje schrijven. En dat ik u hier nooit meer terugzie.

VALERIE: Bedankt mevrouw. U heeft blijkbaar toch enig verstand hebt.

(Rozette en Valerie gaan naar de keuken.)

FILOMEEN: Dit is geen goed begin.

OSCAAR: Dat kon beter.

FILOMEEN: Maar gij trekt het u niet aan.

OSCAAR: Dit is serieus werk hè Filomeen. Daar kan de chauffeur van de directrice zich niet mee bemoeien.

FILOMEEN: Stop daarmee als ge wilt. Wij moeten dringend een bovenmeid vinden. Ik verwacht wat medewerking.

OSCAAR: Dat is wel moeilijk als ik moet zwijgen.

FILOMEEN: Maar ge moet niet zwijgen.

OSCAAR: Dan moet ge dat ook niet zeggen.

FILOMEEN: Ik heb dat niet gezegd.

OSCAAR: Nee zeker. Ik hoor toch wat ik hoor.

(Rozette komt met Valerie uit de keuken en laat haar buiten. Daarna zet ze zich terug neer.)

COCO: Salu!

ROZETTE: Dat is in orde. We kunnen verder.

(Filomeen belt. Leentje komt binnen.)

LEENTJE: Heeft mevrouw gebeld?

OSCAAR: Moet dat nu echt?

LEENTJE: Zolang mevrouw geen nieuw etiketten heeft vrees ik van wel, mijnheer Oscaar.

FILOMEEN: Laat de volgende kandidaat binnen.

LEENTJE: Dat komt in de sacoché mevrouw. *(opent de deur naar de hal)* De volgende. *(tot Filomeen)* Dat is dat oud wijf.

FILOMEEN: Die oude mevrouw Leentje.

LEENTJE: Dat klopt. Maar dat is dezelfde zulle.

Veertiende tafereel: Filomeen- Oscaar – Rozette - Leentje – Fien - Coco

(Een oudere vrouw komt binnen vanuit de inkomhal. Ze is belachelijk opgedirkt om er zo jong mogelijk uit te zien.)

COCO: Oeioei!

FIEN: Dag mijnheer, dag madame, dag juffrouw.

(Filomeen nodigt Fien met een gebaar uit om plaats te nemen in de zetel rechtover haar.)

FILOMEEN: Dag mevrouw. Of is het nog juffrouw?

FIEN: Zeg maar gewoon Fien, zonder complimenten. Dat doen al de mensen.

OSCAAR: Dag Fien.

FIEN: Dag Oscaar.

FILOMEEN: Mijnheer Oscaar, asjeblief.

FIEN: Amai zeg, heeft hij een dikke nek gekregen?

FILOMEEN: Beleefd blijven, wilt ge? En 'klapt' een beetje beschaafd als het kan.

OSCAAR: Zo Fien, ge kent me?

FIEN: Dat is toch zeker, 'mijnheer Oscaar'. Alleman kent toch de chauffeur van de directeur.

OSCAAR: Dat is juist Fien, dat is juist wicht. En een dikke nek, ikke? Nee, bijlange niet.
Maar ziet ge, ons Filomeen is madame Filou geworden. En daarmee ben ik mijnheer Oscaar, nietwaar.

FIEN: Amai mijn voeten. Dan heeft zij een dikke nek gekregen.

FILOMEEN: Fien, gaat ge zwijgen? Of ge ligt buiten voor ge goed en wel binnen zijt.

FIEN: Het is al goed, madame Filou. Ik houd mijn 'bakkes' wel toe. Maar ge gaat niet veel te weten komen als ik moet zwijgen.

FILOMEEN: Ge moet niet altijd zwijgen. Ge moogt ook spreken. Maar alleen als u iets gevraagd wordt. Goed verstaan?

FIEN: Heel goed verstaan madame Filou. Als ge mij iets vraagt doe ik mijn 'bakkes' open. Maar zolang ge niets vraagt, blijft het toe. Krikkak.

FILOMEEN: Zodus, Fien zal ik maar zeggen zeker, we zoeken iemand die wel wat ouder mag zijn maar ook weer niet te oud.

OSCAAR: Zoiets tussen in Fien.

FIEN: Dan ben ik de geschikte persoon, mijnheer Oscaar. Al wat ouder maar toch nog jong.

FILOMEEN: Zo jong zijt ge toch niet meer hè Fien.

FIEN: Toch wel, madame Filou, daar zoudt ge van verschieten. Ik 'zijn' niet zo oud als ik er 'uitzien'.

OSCAAR: De veertig gepasseerd laat ons zeggen.

FIEN: Zo is het, mijnheer Oscaar. Wij verstaan 'malkaar.'

FILOMEEN: En ge komt voor de plaats van bovenmeid. Hebt u daar enige ervaring mee?

FIEN: Ik heb ervaring zat madame Filou.

FILOMEEN: En schrikt dat werk u niet af?

FIEN: Dat werk mij afschrikken? Madame Filou ik ben van niets bang. Bovenmeid of ondermeid, kamermeid of kindermid, keukenmeid of schoonmaakmeid, het blijft mij allemaal gelijk. Fien is 'meid voor alle werk'.

OSCAAR: Dan moogt ge direct beginnen Fien.

FILOMEEN: Zwijgen gij! Ik ben directrice van dit pension. Ik beslis wie hier mag beginnen.

COCO: zwijgen!

OSCAAR: Moet ik weer zwijgen? Waarom moet ik er dan bijzitten?

FILOMEEN: Om uw gedacht te zeggen. Voor de rest moet zwijgen.

FIEN: Zolang u niets gevraagd wordt.

FILOMEEN: Werd er u misschien iets gevraagd?

FIEN: Niet dat ik weet, madame Filou. Het was er uit voor ik het wist.

OSCAAR: Gelijk een scheet, hè Fien.

FIEN: Zoiets ongeveer, mijnheer Oscaar.

FILOMEEN: Wilt ge asjeblief allebei uw manieren houden. En gij Fien, gij moet op uw tong leren bijten.

FIEN: Oef madame Filou, dat doet pijn zulle.

COCO: Oef!

OSCAAR: Wat is er nu van de kwestie?

FILOMEEN: We doen verder tot ik de meest geschikte kandidaat gevonden heb.

OSCAAR: Laat het dan vooruit gaan dat ik kan gaan werken.

FILOMEEN: Zo Fien, kunt u het bed doen?

FIEN: Foei madame Filou, wat durft gij vragen. In het bed doen, wat denkt gij wel van mij.

FILOMEEN: Ik bedoel niet 'in het bed doen' maar 'het bed doen'. Het bed maken.

FIEN: Oh, maken. Dat zal wel gaan. Tenminste als het niet te hard kapot is.

ROZETTE: Ons ma wil weten Fien of ge het bed kunt opmaken, gewoon opmaken.

FIEN: Oh, ze bedoelt gewoon opmaken? Waarom zegt ze dat niet direct. Maar natuurlijk juffrouw, dat kan toch iedereen die armen aan zijn lijf heeft. Dat kan madame Filou zelf ook als ze er niet te lui voor is.

FILOMEEN: Ik ben niet te lui. Ik heb daarvoor geen tijd. Ik heb te veel ander werk.

FIEN: Als dat zo zit dan heb ik niks gezegd, madame Filou. Te veel is te veel. Ik denk dat ge mij goed kunt gebruiken.

FILOMEEN: Dat zullen we nog bezien. Ge kunt gaan. We zullen u iets laten weten.

FIEN: Wat gaat ge mij laten weten, madame?

FILOMEEN: Of ge moogt beginnen.

FIEN: Ah, ik mag beginnen! Bedankt madame Filou. En gij ook mijnheer Oscaar. Ge zijt echt een toffe pee. Ge gaat er nooit spijt van krijgen. En wanneer mag ik beginnen? Nu direct?

FILOMEEN: Dat zullen we u laten weten.

FIEN: Oh, het is tijd om te eten. Dat gaat mij smaken zulle. Ik heb deze morgen maar één boterhammeke binnengekregen. Van de zenuwen weet ge wel. En wat eten we? Het mag voor mij heel gewoon zijn, zulle. Als het maar smaakt.

FILOMEEN: Er is nu niets te eten, Fien. Ge moogt beschikken.

FIEN: Waarover mag ik beschikken, madame Filou? Gaat ge mij een voorschot uitbetalen? Dat moet echt niet zulle. Ik kan nog wel wat verder.

FILOMEEN: Ik ga u niets betalen Fien. Ge moogt gaan. De meid zal u buitenlaten.

OSCAAR: De ondermeid, Fien.

FIEN: Ha zo, ik vlieg buiten. Dat vind ik nu niet schoon zie. Eerst zeggen dat ik mag beginnen en dat er eten is en dat ik een voorschot krijg. Maar als het op schaaapsscheren aankomt vlieg ik zonder complimenten met een lege maag aan de deur. Foei madame Filou, hoe durft ge een oud mens zo behandelen. Ge moest beschaamd zijn. En ik laat mezelf wel buiten. Daar heb ik geen ondermeid voor nodig. Dag juffrouw. Dag mijnheer Oscaar.

OSCAAR: Dag Fien. Ik vind het echt spijtig zulle.

FIEN: Gij kunt daar niets aan doen, mijnheer Oscaar. Gij hebt hier ook niets te ruttetutten. 't Is allemaal de schuld van die pretentieuze boerendochter, die denkt dat ze wat meer is nu ze dit prullenpension heeft.

COCO: Amai!

FILOMEEN: Fien, nu is het genoeg. Maak dat ge buiten zijt.

FIEN: Ik ben al weg madame. En blijf maar kalm. Want mij weggagen, dat kunt ge. Maar mij opjagen niet zonne. En ge moet niet zo hoog van de toren blazen. Vroeger toen ge bij u thuis op de boerderij achter een koestaart aanliep, had ge ook niet zoveel noten op uwe zang. Saluut.

COCO: Salu!

(Fien vertrekt langs de hal.)

FILOMEEN: *(kwaad)* Hoor dat aan zeg! En dat moet ik mij laten zeggen in mijn eigen huis door de eerste de beste astrante tuttebel met een franke teut!

OSCAAR: Fien meent dat niet. Zij is erg ontgoocheld omdat ze niet mag beginnen.

FILOMEEN: Nog in geen honderd jaar mag dat mens hier beginnen. En dan moet gij nog zeggen dat het ons spijt.

OSCAAR: Ik heb gezegd dat het **mij** spijt. En dat meen ik.

FILOMEEN: Ik heb nog nooit zo'n onbeschoft vrouwmens meegemaakt.

OSCAAR: Fien is heel spontaan. Zij zegt wat ze denkt. Ge weet wat ge eraan hebt. En ze kan werken. Ik zou ze genomen hebben.

FILOMEEN: Ik denk er nog niet aan.

ROZETTE: We moeten de volgende kandidaten toch ook zien, hè pake.

FILOMEEN: Dat vind ik ook kind.

OSCAAR: Ge doet maar. Ik zit hier toch maar bij voor spek en bonen.

FILOMEEN: Gij doet ook niet anders dan mij tegenwerken.

(Filomeen belt. Leentje komt binnen vanuit de keuken.)

LEENTJE: Heeft mevrouw gebeld?

FILOMEEN: *(kortaf)* Natuurlijk heb ik gebeld.

LEENTJE: *(niet begrijpend)* Pardon, mevrouw, ge vergeet uw etiketten.

FILOMEEN: Zwijg mij van die etiketten, Leentje. Ik ben uw stomme opmerkingen beu.

LEENTJE: Die etiketten komen wel van u hè. Ik heb zoiets stoms niet uitgevonden.

FILOMEEN: 't Is al goed. Laat de volgende binnen.

LEENTJE: *(Leentje opent de deur naar de inkomhal.)* De volgende! *(tegen Filomeen)*

Oppassen, hè mevrouw, dat is die raar mamzel.

(Leentje gaat terug naar de keuken.)

Vijftiende tafereel: Filomeen - Oscaar – Rozette - Karel - Coco

(Karel komt binnen, verkleed als vamp met travestietentrekjes. Wanneer Rozette hem ziet proest ze het uit van het lachen.)

COCO: Helaba!

FILOMEEN: Rozette, wat zijn dat voor manieren. Er is hier niets om mee te lachen.

(Filomeen duidt Karel plaats te nemen in de zetel rechtover haar.)

KAREL: *(met meisjesstem)* Dat vind ik ook mevrouw. Er is hier niets om mee te lachen.

(Rozette probeert zich serieus te houden. Ze kijkt opnieuw naar Karel en proest het weer uit. Ze loopt naar de keuken, zakdoek voor de ogen.)

FILOMEEN: Rozette, zijt ge niet beschaamd. Hier blijven zeg ik.

KAREL: Ja, foei Rozette!

ROZETTE: Ik kan er niets aan doen, make. Ik heb de slappe lach.

(Oscaar zit ondertussen met een verbaasd, onnozel gezicht van de één naar de ander te kijken. Rozette gaat terug zitten. Oscaar staat recht, bekijkt de binnengekomen "dame" met een verwonderd gezicht van top tot teen, laat duidelijk zijn appreciatie blijken en schenkt "haar" een tas koffie in.)

FILOMEEN: U is juffrouw...?

KAREL: Ja zeker, ja zeker.

OSCAAR: Jaja, dat zien we wel.

FILOMEEN: Ik wil weten hoe u heet.

(Rozette houdt vol schrik de hand voor de mond.)

KAREL: Hoe ik heet? Euh...Karel...lien, mevrouw, jaja, Karolien.

FILOMEEN: En u wilt hier komen werken als bovenmeid, Karolien?

ROZETTE: Dat is toch wel duidelijk, hè ma.

FILOMEEN: Hoe weet gij dat zo zeker?

ROZETTE: Anders was hij.....zij toch niet gekomen, zeker.

KAREL: Dat klopt, juffrouw. Anders was ik zeker niet gekomen.

(Oscar knikt bevestigend)

FILOMEEN: En kent u iets van dat soort werk?

KAREL: Tuurlijk, mevrouw, tuurlijk, ik heb nog nooit iets anders gedaan.

FILOMEEN: Dan hebt u van iets anders ook wel geen verstand zeker. Ik bedoel, klusjes of zo.

KAREL: Toch wel mevrouw, toch wel. Ik ben een echte klusjesman, 't is te zeggen, klusjesvrouw. Maar dat wordt niet gezegd omdat ze zo raar zijn.

FILOMEEN: Dus als ik bijvoorbeeld ergens een vijs los heb...

KAREL: *(buigt zich wat naar voor.)* Heeft mevrouw ergens een vijs los?

OSCAAR: *(lachend)* Meer dan één, Karolien.

FILOMEEN: Oscar, hou mij niet voor den aap hè. Als gij wat meer thuis waart, zou ik zo iets niet moeten vragen aan 't personeel.

OSCAAR: Maar ik hou u niet voor den aap, Filouke, ik denk er nog niet aan. Allee zeg, u voor den aap houden. *(Oscar draait zijn hoofd weg om zijn lach te verbergen.)*

FILOMEEN: Wel wat doen we ermee?

ROZETTE: Aannemen, make.

OSCAAR: En wie zal dat betalen?

FILOMEEN: Begin niet opnieuw te zagen hè. Dat zijn mijn zorgen.

OSCAAR: Dan zal ik er niet van wakker liggen. En nu ga ik werken, salu.
(Oscar zet zijn chauffeurspet op) Salu Coco.

COCO: Salu.

(Oscar vertrekt door de tuindeur)

FILOMEEN: Zo, juffrouw Karolien, u kunt onmiddellijk beginnen. Als u het goed vindt zal juffrouw Rozette even met u naar boven gaan om u alles te wijzen.

KAREL: *(gretig)* Dat vind ik heel goed mevrouw, heel 'heel' goed.

FILOMEEN: Ik hoop dat u hierboven goed uw best zult doen.

KAREL: *(kijkt naar Rozette)* Daar kan u zeker van zijn, mevrouw.

COCO: Oeioei!

(Filomeen gaat naar de keuken.)

Zestiende tafereel: Karel - Rozette

(Als iedereen weg is springen Rozette en Karel recht en vliegen in elkaars armen.)

ROZETTE: Oh Karel, ik dacht dat ik mij dood zou lachen toen ik u zag binnenkomen. Gij lieve deugniet, daar had ik mij niet aan verwacht. Maar ik ben zo blij dat ons ma u gekozen heeft.

KAREL: Pas op Rozetteke, ziet wat ge doet hè. Ik ben Karolien, zulle. Wat zouden de mensen wel denken als ze ons zo zien.

ROZETTE: Dat ze denken wat ze willen. Ze denken toch altijd het slechtste 't eerste. Maar nu kunt gij mij tenminste helpen als die ouwe professor mij lastig valt.

KAREL: Ja maar, Rozetteke, hoe ga ik dat weten. Ik zal wel bijna de hele dag boven moeten werken.

ROZETTE: Ja, dat is waar ook. Daar moeten we iets op vinden. *(na even nadenken)* Ik weet het. Ik zal iets roepen, iets heel speciaal, maar wat toch niet opvalt. Maar waardoor gij weet dat ik hulp nodig heb.

KAREL: Dat is een goed gedacht. Maar wat gaat ge roepen, dat is de vraag.

ROZETTE: Ja, wat. *(opnieuw nadenken)* Ik heb het gevonden. Ik roep zo hard als ik kan: "Hoor de vogeltjes fluiten!"

KAREL: En dan weet ik dat die versleten vogelschrik zijn pietje wil tierelieren.

ROZETTE: Dat is het. Ik: "Hoor de vogeltjes fluiten"

KAREL: En ik als een roofvogel naar beneden en laat desnoods mijn klauwen voelen.

ROZETTE: De professor zal nogal verschieten en zijn poten rap thuishouden.

KAREL: Dat is hem geraten ook. Kom, we gaan nu maar naar boven. Wij hebben nog veel werk zulle.

ROZETTE: Wat gaan we boven doen Karel?

KAREL: Awel.... euh..., gij moet mij toch alles nog wijzen.

ROZETTE: Oh, dat bedoelt ge. Ik dacht al... wij met ons twee naar boven?

KAREL: Gij zijt toch niet bang van de bovenmeid?

ROZETTE: Nee, dat niet. Maar als ons ma alles moest weten.

KAREL: Rozetteke, gij zijt er zelf mee begonnen hè. Nu kunnen we niet meer terugkrabbelen. En gij vertrouwt mij toch?

ROZETTE: Natuurlijk, Karel, maar ik ben wel een beetje bang. Kom, we gaan dan maar. Maar braaf zijn hè.

KAREL: Zo braaf als een lammeke, Rozetteke.

(Beiden gaan hand in hand de trap op, Karel nadrukkelijk heupwiegend.)

Zeventiende tafereel: Pelagie - Melanie - de legionair - de professor

(Pelagie en Melanie komen naar beneden, beide met hun regenscherm en zetten zich links voor in de zetel. Het blijft even stil terwijl ze om beurt heel diep zuchten.)

PELAGIE: Melanie, ik voel mij de laatste tijd niet echt gelukkig.

MELANIE: Om het te zeggen zoals het is Pelagie, ik ook niet. Wat zou er ons schelen.

PELAGIE: Ik zit met vragen Melanie. Wij zijn al heel ons leven samen. Wij hebben heel ons leven geleefd zonder man en zijn altijd maagd gebleven. En wij zijn heel gelukkig met elkaar. Maar soms vraag ik mij af wat ik gemist heb in mijn leven.

COCO: Och god!

MELANIE: Pelagie, ik zit met dezelfde vraag. En als we willen weten wat we niet weten moeten we daar iets aan doen.

PELAGIE: Ge bedoelt ons bekennen tot een man. Zou het daar niet te laat voor zijn?

MELANIE: Het is nooit te laat. Maar waar vinden we een man?

PELAGIE: Dat is niet moeilijk. Hier lopen twee exemplaren rond.

MELANIE: U bedoelt de professor en monsieur Folie?

PELAGIE: Wie anders? Weet ge, *(doet heel heimelijk)* ik denk soms dat ik gevoelens heb voor de professor.

MELANIE: Toch niet voor de professor zeker?

PELAGIE: En waarom niet?

MELANIE: Omdat ik gevoelens heb voor de professor.

PELAGIE: Melanie, zo gaan we niet beginnen. Ik wil de professor. Punt.

MELANIE: Nee, ik wil de professor. Dubbel punt.

PELAGIE: Maar als de professor mij kan krijgen zal hij u nooit willen.

MELANIE: Nee, als hij mij kan krijgen zal hij u nooit willen.

PELAGIE: Maar ik ben toch veel knapper dan jij.

MELANIE: Denkt gij dat? Ga dan maar eens voor de spiegel staan met uw rimpels en versabbelde huid.

PELAGIE: Gij zou beter naar uw eigen kijken, oud wijf.

MELANIE: Gij serpent!

PELAGIE: Gij heimelijke tang.

MELANIE: *(heft dreigend haar regenscherm omhoog)* Pelagie zwijgt of ik klopt erop.

PELAGIE: Kom maar op. Ik ben niet bang.

COCO: Attaque!

(Beiden staan dreigend met hun paraplu tegenover elkaar. Dan dringt het tot hen door waarmee ze bezig zijn.)

MELANIE: Stop! Waar zijn we mee bezig. *(laat haar regenscherm zakken.)*

PELAGIE: *(laat ook haar regenscherm zakken.)* Sorry Melanie, ik was even van mijn verstand. Wij zijn al heel ons leven trouwe hartsvriendinnen...

MELANIE: Die van het mansvolk niet moesten weten.

PELAGIE: En nu zouden we elkaar naar het leven staan voor een man.

MELANIE: Misschien is een man dan toch niet zo goed voor ons.

PELAGIE: Dat moeten we nog ondervinden. We zullen eerlijk kiezen tussen de professor en monsieur Folie

MELANIE: Akkoord. Wie mag beginnen.

PELAGIE: Ik natuurlijk? Ik ben de oudste. Ik kies voor de professor.

MELANIE: Dan zal ik moeten tevreden zijn met de rest, zeker.

PELAGIE: Monsieur Folie is zo maar geen rest. Hij is best een knappe man.

MELANIE: Waarom kiest gij dan niet voor hem?

PELAGIE: Omdat ik val voor de professor.

MELANIE: 't Is al goed. Voor mij dan maar monsieur Folie.

PELAGIE: Hoe gaan we dit aanpakken?

MELANIE: Direct de stier bij de horens nemen zeker.

PELAGIE: Niet bij zijne staart hè Melanie.

MELANIE: Deugniet.

(Melanie en Pelagie staan recht en gaan enkele stappen richting tuindeur. Op dat ogenblik komt de legionair door de tuindeur naar binnen.)

MELANIE: Oh, daar is hij. *(steekt zich verlegen weg achter Pelagie.)*

LEGIONAIR: *(saluëert.)* Bonjour, mesdemoiselles.

PELAGIE : Bonjour monsieur Folie. *(Pelagie duwt Melanie wat naar voor.)*

MELANIE: *(heel verlegen)* Bonjour, mon ami.

COCO: Bonjourrrr!

LEGIONAIR: 't Is gij partie voor éne promenaad ?

MELANIE: Oui monsieur Folie, maar we voelen ons zo alleen. Wilt u ons misschien accompagneren?

PELAGIE: Toe, monsieur Folie?

LEGIONAIR: Eigenlijk, ik kom zojuist terug van mijne promenaad. Maar voor zulke charmante demoiselles, ik wil nog graag ne toerke maak.

MELANIE: Oh, maar dat is lief, mon ami.

(De professor komt van de trap, valiesje in de handen en met wandelstok. Hij wil haastig naar buiten door de tuindeur.)

PROFESSOR: Goede morgen ... en tot straks.

MELANIE: Professor, heeft u zo'n haast?

PELAGIE: Wilt U niet met ons gaan wandelen?

LEGIONAIR: Mais oui, monsieur de professeur, anders ik ben gans alleen met deze twee demoiselles.

PROFESSOR: *(komt een paar stappen terug)* Ik zou graag willen, heel graag. Maar ik kan echt niet, excuseer, geen tijd.

MELANIE: Toe, professor, U met juffrouw Pelagie.

PROFESSOR: Met juffrouw Pelagie? Jaja, graag, heel graag, een volgende keer. Oh nu denk ik er aan. Ik ben boven nog wat vergeten. Veel plezier en een volgende keer heel graag, jaja..

(De professor gaat terug naar boven en bespiedt het drietal van boven op de trap.)

LEGIONAIR: Mesdemoiselles, volg mij maar een beetje, s.v.pl.

(De legionair marcheert naar de tuindeur en houdt deze beleefd open. De dames gaan naar buiten, gevolgd door de legionair. Buiten nemen ze de legionair bij de arm en wandelen zo voorbij het raam. Als het drietal weg is, komt de professor terug naar beneden en zet zijn valiesje onder aan de trap. Hij komt naar het publiek toe)

Achttiende tafereel: professor

PROFESSOR: Ze zijn weg, gelukkig ... ouwe wijven. Wat denken ze wel. Ik heb heus wel andere pijlen op mijn boog. Mevrouw Filou heeft een oogje op mij, voor haar dochter nog wel. Ze wil een professor voor juffrouw Rozetje. En omdat ik nou toevallig professor ben, 't is te zeggen, omdat ze denken dat ik professor ben, ben ik de gedroonde schoonzoon voor mevrouw Filou. Stel je voor dat juffrouw Rozette mijn bruid wordt: verse room op een uitgedroogde boterham, hihhi. Een fris bloemeke en een verslenste stengel, hihhi. Het geluk is aan de durvers. En ook al ben ik niet meer zo jong, aan durf heeft het mij nooit ontbroken.

(De professor zingt het volgende lied. Als Lewieke begeleidt verschijnt hij heel discreet bovenaan de trap. Na het zingen trekt hij zich terug.)

Lied: Professor K.K.Bakhuys (muziek in bijlage)

Refrein: Professor K.K.Bakhuys wil ik heten.

Geleerde in de fysiologie.
Al heb ik nooit veel lettertjes gegeten
en stommer ben als dat ik er uit zie.
Wie mijn beroep met zekerheid wil kennen.
Hij kijke maar hierboven onder 't bed.
Daar staat iets om de mensen te verwennen
uit veiligheid heb ik het daar gezet.

Strofe 1: Professor zijn dat is geen kunst
als men je wilt geloven.
En iedere deur die opent zich
ja, zelfs aan koningshoven.
De mensen kijken naar je op,
ze vinden je heel kranig.
Ze denken wat een knappe kop
en groeten onderdanig. *(refrein)*

Strofe 2: Veel moeders dromen voor hun kind
graag van die hoge pieten
Ze willen je doen trouwen
met hun malle, mooie grieten.
Ik voel me wel heel erg gevleid

met zo'n lief en aardig meissie.
Ik lust ze graag, zelfs voor 't ontbijt
En voor een heerlijk reissie. (*refrein*)

Strofe 3: Zolang de mensen ijdel zijn
en hoger willen kijken,
valt er heel vaak een brokje af
voor edelen en voor rijken.
Ik geef daarom een goede raad
als je wilt profiteren:
zeg dan dat je professor bent
ze moeten het maar leren.

(*De laatste maal wordt het refrein niet meer gezongen, maar enkel gespeeld. De professor maakt danspasjes over het toneel, die eindigen halverwege de trap. Als de muziek stopt, verschijnt Rozette boven aan de trap. Samen met de professor komt ze naar beneden.*)

Negentiende tafereel : Rozette – Karel - de professor - Coco

PROFESSOR: Dat juffrouw Rozette.

ROZETTE: Dag, professor.

PROFESSOR: Oh, juffrouw Rozette, wat zie je er beeldig uit vandaag.

ROZETTE: (*Rozette laat duidelijk afkeer blijken.*) Ik ben toch niet anders dan op andere dagen.

PROFESSOR: Toch wel. Jou oogjes blinken zo ondeugend.

ROZETTE: Mijn oogjes?

PROFESSOR: Jaja, er flikkeren lichtjes in jou oogjes.

ROZETTE: Dat bestaat niet. In een kerstboom flikkeren lichtjes. Maar toch niet in mijn oogjes.

PROFESSOR: Juffrouw Rozette, wat ben je ondeugend. En je hebt ook zo'n blozende kaakjes.

ROZETTE: Ik ben nog al verlegen professor.

PROFESSOR: Nou, voor mij hoeft dat niet hoor. Ik wil graag je beste vriend zijn. Zelfs een ietsiepietsie meer, weet je wel.

ROZETTE: Ik weet niet of dat wel wederzijds is(*nabootsend*) weet je wel.

(*De professor wil Rozette aanraken maar zij weert hem af. De professor blijft opdringerig. Tijdens het volgende gesprek wijkt Rozette voortdurend achteruit, draait rond de zetel, steeds achternagezeten door de professor.*)

PROFESSOR: Uw moeder, mevrouw Filou zou niet liever willen.

ROZETTE: Het is niet omdat ons ma dat wil, dat ik dat ook wil.

PROFESSOR: Wat niet is kan nog komen, weet je wel. Als we elkaar beter leren kennen. Oh juffrouw Rozette, wat ben jij toch mooi geschapen. De man die jou ooit zal bezitten zal een gelukkige man zijn. Het is om jaloers te worden.

ROZETTE: Dat meent u niet, professor.

PROFESSOR: Toch wel, juffrouw Rozette. Of mag ik gewoon ‘Rozette ’ zeggen?

ROZETTE: Nee professor, zeg toch maar ‘juffrouw’ Rozette. Dat past beter bij uw stand.

PROFESSOR: Natuurlijk, natuurlijk. Maar als ik jou zie, juffrouw Rozette, verlies ik mijn verstand en vergeet ik mijn stand. Oh juffrouw Rozette, zou je mij alsjeblief gelukkig willen maken? Zou je mij toch al één klein “zoentje” willen geven?

ROZETTE: Maar professor toch!

PROFESSOR: (*wordt opdringerig.*) Toe juffrouw Rozette, één klein zoentje.

ROZETTE: (*deinst achteruit tot aan de trappenhal en roept zo hard als ze kan*) Maar professor toch, hoor de vogeltjes fluiten.

(*We horen gestommel in de trappenhal en Karel komt binnengevlogen.*)

KAREL: Rozetteke! Rozetteke!

(*Karel stelt zich op tussen de professor en Rozette*)

PROFESSOR: Domme meid, wat heb jij hier verloren?

KAREL: Juffrouw Rozette hoorde de vogeltjes fluiten.

PROFESSOR: Hier zijn geen vogeltjes. Enkel die stomme papegaai.

COCO: Stinkerrr!

ROZETTE: Zijn er problemen, Karolientje?

KAREL: Niet echt, “juffrouw Rozette”. Hier toch ook niet hoop ik? Ge moet het anders maar zeggen.

ROZETTE: Hier is alles in orde Karolien.

KAREL: Dan hoop ik dat het zo blijft. Euh... moet ik de lakens verversen? Dat wilde ik komen vragen.

ROZETTE: Ja dat mag. Ga nu maar verder doen.

PROFESSOR: Ja vooruit, maak dat je naar boven komt. Maar blijf van mijn kamer en zeker van mijn koffer met mijn uitvinding.

KAREL: (*kijkt onzeker van de professor naar Rozette die ‘ja’ knikt*) Ik ga al. En wees maar gerust, professor, ik blijf overal af. En het is u geraten om hetzelfde te doen. (*Karel gaat heupwiegend terug binnen in de trappenhal.*)

PROFESSOR: Wat bedoelt ze daarmee, die onbeschofte treezebees?

ROZETTE: Oh, niks zeker. Ze wil zeggen dat ge met zo een nieuwe uitvinding best voorzichtig kunt zijn.

PROFESSOR: Jaja, natuurlijk. (*De professor zet zich neer in de driesit en wenkt Rozette om bij hem te komen zitten.*) Juffrouw Rozette, kom even hier en zet je bij me neer. We moeten eens ernstig met elkaar spreken.

ROZETTE: Kan dat zo niet? Rechtstaande?

PROFESSOR: Nee juffrouw Rozette, wat ik te zeggen heb is veel te serieus.

(Rozette zet zich aarzelend in de zetel op respectabele afstand van de professor. Tijdens het gesprek schuift de professor alsmaar dichterbij. Rozette tracht afstand te houden.)

PROFESSOR: Weet jij dat jouw moeder, mevrouw Filou, heel erg op mij gesteld is, zal ik maar zeggen?

ROZETTE: Is dat zo? *(imiteert de professor)* Nou, als jij het zegt zal het zo wel zijn zeker.

PROFESSOR: *(aarzelend)* En dat ze voor jou een goed huwelijk wil, zal ik maar zeggen. Met een man van aanzien, zal ik maar zeggen. Misschien wel met een professor, zal ik maar zeggen.

ROZETTE: Ons ma heeft het inderdaad nogal hoog in hare bol, dat klopt.

PROFESSOR: En omdat ik een man van aanzien ben, zal ik maar zeggen. En toevallig ook professor ben, zal ik maar zeggen ...

ROZETTE: Zou jij voor mij de geschikte echtgenoot zijn, zal ik maar zeggen.

PROFESSOR: Juist, juffrouw Rozette, dat wilde ik zeggen.

ROZETTE: Maar vindt ge niet ...

PROFESSOR: Dat klein verschil in leeftijd, wil je zeggen?

ROZETTE: Juist, professor, dat klein verschil in leeftijd is nogal groot, zal ik maar zeggen.

PROFESSOR: Ja maar, juffrouw Rozette, ik ben heus nog heel vitaal hoor. Ik ben nog heel levendig en vinnig. Dat kan ik je bewijzen op staande voet, zal ik maar zeggen. Laat mij je beminnen, liefste Rozette. Laat mij je omarmen, leuke meid.

COCO: Oeioei!

(De professor doet een poging om Rozette te omarmen. Deze duikt weg en roept in paniek aan de trappenhal.)

ROZETTE: Niet doen professor. Hoor de vogeltjes fluiten!

(Karel komt opnieuw binnen gevlogen.)

KAREL: Rozetteke! Rozetteke!

PROFESSOR: *(staat nu ook recht)* Karolien, je komt weer hoogst ongelegen.

KAREL: Of juist op tijd.

PROFESSOR: Je hebt hier niks te zoeken. Of heb je weer iets te kort of te lang?

ROZETTE: Ja Karolien, kan ik u ergens mee helpen?

KAREL: Of moet ik u ergens mee helpen?

ROZETTE: Het gaat wel. Mocht ge iets nodig hebben....

KAREL: Ja juffrouw Rozette, ik euh ... ik kan geen stofdoek vinden.

ROZETTE: Ik geloof dat boven geen stofdoeken meer zijn, Karolien. Ik zal er in de keuken gaan halen. *(Rozette gaat naar de keuken.)*

PROFESSOR: Karolien, jij komt ook steeds op de meest ongelegen ogenblikken naar beneden gedonderd. Ik sta op het punt om juffrouw Rozette te veroveren en dan kom jij telkens roet in het eten strooien.

KAREL: In welk eten bedoelt U, professor? Want ziet U, ik lust ook graag een lekker brokje. Ik laat de kaas niet van tussen mijn brood eten.

PROFESSOR: In welk eten? Nou, dat weet ik ook niet. Het is trouwens nog te vroeg om te eten. Ga boven maar verder werken, vooruit ga maar, hup hup hup (*Karel gaat terug naar boven. De professor denkt diep na.*) Merkwaardig, heel merkwaardig. Dit kan geen toeval meer zijn.

Twintigste tafereel: Professor - Filomeen

FILOMEEN: (*komt uit de keuken*) Ha professor, aan het dagdromen?

PROFESSOR: Nee, nee, mevrouw Filou, ik denk na. Ik denk diep na, zal ik maar zeggen.

FILOMEEN: Er is toch niets ernstigs gebeurd hoop ik? Ons Rozette kwam een beetje overstuur de keuken binnen.

PROFESSOR: Nee nee, niks serieus, wel iets heel merkwaardig. Ik zocht wat toenadering bij juffrouw Rozette en ...

FILOMEEN: Heeft u toenadering gevonden?

PROFESSOR: Ja ... 't is te zeggen ... nee . Het zal nog wat tijd vergen. Het moet nog wat groeien, zal ik maar zeggen.

FILOMEEN: Ik hoop dat het zal lukken, professor. Volhouden, op mijn steun kan U rekenen. En nu ga ik boodschappen doen. Tot ziens, professor. Dag professor.

PROFESSOR: Tot ziens, mevrouw Filou.

COCO: Salu!

(*Filomeen vertrekt door de tuindeur*)

Eenentwintigste tafereel: Professor - Karel.

PROFESSOR: Jammer voor mevrouw Filou en voor mezelf natuurlijk ook. Maar juffrouw Rozette is geen spek voor mijn bek. Te jong, een rotverwend jochie is het. Wellicht vindt ze mij te oud. Of misschien heeft ze wel een ander. En toch heb ik zin in een avontuurtje. Moest ik nu de vogeltjes eens laten fluiten.... Hihhi, 't is het proberen waard,
(*De professor stelt zich op naast de trap en roept met een hoge stem*)
Hoor de vogeltjes fluiten!

KAREL: (*Karel komt naar beneden gestormd*) Rozette, Rozette. (*De professor staat grijnzend naast de trap.*) Karel is verwonderd dat hij Rozette niet ziet. Is juffrouw Rozette er niet?

PROFESSOR: (*heel vriendelijk*) Nee, Karolientje, juffrouw Rozette is er niet. Tenminste, ik zie ze niet.

KAREL: (*rondkijkend*) Ik ook niet. Ik dacht nochtans dat ze de vogeltjes hoorde fluiten.

PROFESSOR: Ik heb in ieder geval niets gehoord.

KAREL: Dan zal ik mij vergist hebben. (*Karel wil terug de trappenhal in. De professor verspert hem de weg.*)

PROFESSOR: Maar blijf toch even, Karolientje.

KAREL: Dat zal niet gaan professor. Ik moet werken.

PROFESSOR: Karolientje, als jij zou willen moet je nooit meer werken.

KAREL: Hoe moet ik dat aan boord leggen?

PROFESSOR: Door een rijke man aan de haak te slaan.

KAREL: Zoals u wil u zeggen.

PROFESSOR: Inderdaad? Dat wil ik zeggen. Weet je Karolientje, je ziet er beeldig uit vandaag.

KAREL: Beeldig? Is het echt?

PROFESSOR: Jouw oogjes blinken zo ondeugend.

KAREL: (*knippert fel met de ogen*)Mijn oogjes?

PROFESSOR: Nou ja, er flikkeren lichtjes in jou oogjes. En je hebt zo'n blozende kaakjes.

COCO: Amai!

(*De professor wordt opdringerig. Evenals Rozette wijkt nu ook Karel achteruit en draait rond de zetel, achternagezeten door de professor.*)

KAREL: Blozende kaakjes? Het wordt hier ook redelijk warm zulle.

PROFESSOR: Oh Karolientje, wat ben jij toch mooi geschapen.

KAREL: Professor, dat heeft nog nooit een man tegen mij gezegd.

PROFESSOR: De man, die jou ooit zal bezitten zal een zeer gelukkige man wezen.

KAREL: Hij zal toch hard verschieten, vrees ik.

PROFESSOR: Karolientje, zou je mij gelukkig willen maken? Zou je mij één klein zoentje willen geven?

KAREL: Ik ... jou ... één klein zoentje geven? Maar professor toch, daarjuist zat ge nog achter juffrouw Rozette aan.

PROFESSOR: Juffrouw Rozette, dat is maar om mevrouw Filou te plezieren. Die meid is niets voor mij. Jij bent veel mooier, veel meer sexy. Toe Karolientje, één klein zoentje.

KAREL: Ah, zo zit dat. Gij wilt juffrouw Rozette alleen om haar moeder te plezieren. En gij staat haar al te bedriegen nog voor ge met haar getrouwd zijt. Foei professor, dat is nog erger dan een doodzonde. Ik zal haar alles vertellen.

PROFESSOR: Niet doen Karolientje, niet doen. Gij zijt een doodzonde waard. En een avontuurtje tussendoor moet toch kunnen. Toe Karolientje, één klein zoentje maar, toe nou.

(*De professor wil Karel grijpen. Deze zet het op een lopen.*)

KAREL: Niet doen, professor, niet doen. Hulp, Rozetteke, hoor de vogeltjes fluiten. De vogeltjes fluiten! Hulp!

(*Karel vlucht weg door de trappenhal achternagezeten door de professor.*)

PROFESSOR: *(staat voor in de trappenhal en dreigt met zijn stok.)* Lelijk wijf, wat denk je wel. Als jij iets durft zeggen tegen juffrouw Rozette, maak ik mijn beklag bij mevrouw Filou. Ik zal zeggen dat jij mij lastig gevallen hebt. En dat je niet te vertrouwen bent. Dan vlieg je gegarandeerd met je hele hebben en houden aan de deur, vervloekte rotmeid.

(De professor neemt zijn valiesje en staat klaar om te vertrekken. Karel roept van boven aan de trap.)

KAREL: Ik zal zorgen dat gij met uw hele hebben en houden aan de deur vliegt, hitsige sexmaniak. En ik vertel alles aan juffrouw Rozette, geile bok.

COCO: Stinkerrr!

(Karel trekt zich terug .De professor wil vertrekken door de tuindeur. Mimi Amoroso komt er juist aan.)

Twee en twintigste tafereel: de professor – Mimi – Melanie – Pelagie.

MIMI: Dag mijnheer.

PROFESSOR: Dag mevrouw. Logeert u hier in dit pension?

MIMI: Jazeker. Sedert gisterenavond. Ik ben Mimi Amoroso.

PROFESSOR: Professor K.K.Backhuys. Aangenaam.

MIMI: Professor K.K.Backhuys. Uw naam klinkt als een klok. Bent u een echte professor?

(Mimi en de professor zijn naar binnengekomen. Wanneer ze binnen zijn verschijnen Pelagie en Melanie voor het raam en houden, geleund op hun paraplu, het koppel nauw in de gaten.)

PROFESSOR: Inderdaad, een heuse professor, ik bekleed een zetel aan meerdere universiteiten.

MIMI: Hoe interessant. Ik ben zeer geïnteresseerd in wetenschappen. We moeten zeker nader kennis maken.

PROFESSOR: Ik vraag niet liever. Ik voel dat wij een soort zielsverwanten zijn.

MIMI: Dat voel ik ook. Misschien moeten we wel meer intiem kennis maken. Zullen we naar mijn kamer gaan?

PROFESSOR: Naar uw kamer? Hihhi... graag. Ik zweef al. Ik kan niet meer wachten.

MIMI: *(verleidend)* Snoepertje. Kalm aan hè. Niet te hard van stapel lopen.

PROFESSOR: Natuurlijk niet. ... kalm aan... dan kunnen we lang genieten. hihhi

(Mimi neemt de professor bij de arm en leidt hem naar boven. De professor huppelt naast haar op en geeft haar op de trap giechelend en heimelijk een klets op de poep. Pelagie en Melanie komen naar binnen.)

PELAGIE: Hebt ge dat gezien Melanie?

MELANIE: Die vrouw wil de professor binnendoen.

PELAGIE: Die wil onder mijn duiven schieten.

MELANIE: Sinds wanneer hebt gij duiven Pelagie?

PELAGIE: Sinds ik verliefd ben op de professor.

MELANIE: We moeten daar iets aan doen.

PELAGIE: Dringend iets aan doen. Maar wat?

MELANIE: We gaan naar boven en kloppen op alle deuren.

PELAGIE: En als het niet helpt roepen en schreeuwen we het hele pension bij elkaar.

(Melanie en Pelagie roepen door elkaar: "Niet doen professor, niet doen" en strompelen, dreigend met hun paraplu, zo snel ze kunnen de trap op.)

COCO: Attaque!

D O E K

D E R D E B E D R I J F

Drie en twintigste tafereel: Oscaar - Coco

(De straatmuzikant zit voor in leefkamer en speelt op zijn accordeon. Wanneer het deuntje gedaan is staat hij recht en gaat naar boven. Coco zegt "Bravo" Oscaar steekt zijn hoofd naar binnen door de tuindeur, kijkt even om te zien of de kust veilig is en komt dan verder naar binnen.)

COCO: Oscaar!

OSCAAR: Dag Coco. Stil zijn hè. Ons Filomeen mag niet weten dat ik thuis ben. Ik heb slechte punten jong. Die affaire met die Mimi achtervolgt mij. En dan gij met uw lelijke woorden.

COCO: Stoefkut.

OSCAAR: Ja stoefkut. Ik weet het, ons Filomeen doet niet anders dan stoeffen en hoog van de toren blazen. 't Is een echte stoefkut. Maar ge moogt dat niet zeggen als ze het hoort. En zeker niet als er volk is. Ze weet dat dat van mij komt zulle.

COCO: Oeioei.

OSCAAR: Jazeker oeioei. Let in 't vervolg wat meer op uw woorden. *(Oscaar komt verder naar binnen.)* Er heerst blijkbaar peis en vree in dit huis. Dat ben ik al lang niet meer gewoon. De directeur heeft mij congé gegeven om in mijn hof te werken. In mijn hof werken? Dat ziet ge van hier. Ik ga mij hier ergens lekker afkappen en een uiltje vangen. Dat is zeker zo goed.

(Oscaar legt zich neer in de zithoek links voor, onzichtbaar voor de andere spelers.)

Twintigste tafereel: Rozette – Karel - Oscaar.

(Rozette komt uit de keuken en roept onder aan de trap.)

ROZETTE: Karolien, Karolien!

KAREL: *(komt boven aan de trap.)* Ha Rozetteke, gij zijt het.

(Oscar luistert alles af. Hij kan zijn ogen en oren niet geloven en trekt tijdens het gesprek alle mogelijke en onmogelijke gezichten.)

ROZETTE: Ja zeker, schat. *(Karel komt naar beneden.)* Zeg eens, wat vond ge daarstraks van het gefluit van de vogelkes?

KAREL: Goed gevonden. Maar de professor had het door. Nadat gij weg waart begon hijzelf te kwelen om mij te lokken. Die oude zot wilde met mij vrijen. Hij wilde “één klein zoentje”, de viezerik.

ROZETTE: *(lachend)* Dat is toch niet waar zeker. En wat hebt ge toen gedaan?

KAREL: Gaan lopen, natuurlijk, de benen van onder mijn lijf. Mijn zoentjes zijn allemaal voor u, dat weet ge toch, Rozetteke.

ROZETTE: Natuurlijk weet ik dat lieveke. *(Rozette en Karel omarmen elkaar.)* Ik hou zoveel van u, Karel...lien. Konden we toch maar voor altijd samen zijn. *(Oscar trekt een vies gezicht en grijpt met beide handen naar het hoofd.)*

COCO: Oeioei!)

KAREL: Daar komt voorlopig niets van in huis, vrees ik. Als uw ma alles moest weten van ons twee, ge zou wat beleven. Dan gaat ge mij hier een post zien pakken.

ROZETTE: Maar ik geef u nooit op lieveke. Als 't niet anders kan, dan trek ik er vandoor en kom bij u wonen.

KAREL: We moeten nog wat geduld hebben. Misschien vindt uw ma vandaag of morgen haar gezond verstand terug en aanvaardt ze mij zoals ik ben.

ROZETTE: Daar vrees ik voor. Maar om het even wat er gebeurt, ik ben en blijf voor altijd van u. Dat zweer ik.

KAREL: Ik ook Rozetteke, voor altijd. Dat ze denken wat ze willen, het kan mij niet schelen. Ik zal nu maar terug naar boven gaan zeker? Dag Rozetteke.

ROZETTE: Dag Karolienneke zal ik maar zeggen zeker. Wacht, ik ga even mee tot op de gang. *(Rozette gaat met Karel mee naar boven.)*

OSCAAR: *(komt tot in het midden van de leefkamer)* Hebt ge dat gehoord zeg? En hebt ge dat gezien zeg? *(blaast)* Ja dat zeg!

COCO: Ja dat!

Vierentwintigste tafereel : Oscar - Rozette.

(Rozette komt van de trap.)

ROZETTE: Ha dag pake.

OSCAAR: Dag kind.

ROZETTE: Zijt ge hier al lang?

OSCAAR: Ik? Nee, nee, ik ben juist binnengekomen.

ROZETTE: Wat scheelt er pake? Ge doet zo raar?

OSCAAR: Raar? Ik ? Neenee, ik doe nog heel normaal!

ROZETTE: En ge ziet zo bleek. Ge zijt toch niet ziek zeker?

OSCAAR: Neenee, Rozetteke, ik ben niet ziek, alleen een beetje onder de voeten. Maar voelt gij u wel echt goed?

ROZETTE: Ja, pake, heel goed.

OSCAAR: Ge hebt toch geen koppijn zeker? Of voelt ge u wat misselijk? Of wat overspannen met al die toestanden hier in huis?

ROZETTE: Maar nee, pake, waar haalt ge dat allemaal?

OSCAAR: Ik weet het niet hè Rozetteke. Maar ik vind dat gij de laatste tijd uw eigen niet zijt. Zoudt ge niet eens naar een psycholoog gaan?

ROZETTE: Een psycholoog? Maar waarom, pake?

OSCAAR: Awel hè Rozetteke, ik zal het maar zeggen zeker. Ik heb alles gehoord. En gezien.

ROZETTE: Wat hebt ge gehoord? En gezien?

OSCAAR: Alles! Tussen u en “ dat schepsel van hierboven”! Ik was al langer binnen. Rozetteke, hoe is dat toch mogelijk?

ROZETTE: Ha zo, ge hebt ons afgeluisterd.

OSCAAR: Daar kon ik echt niets aan doen, Rozetteke. Ik lag in de zetel te maffen. En toen kwam gij uit de keuken en die Karolien van boven. En zo hoorde en zag ik alles zonder dat ik het wilde.

ROZETTE: En ge zijt nogal eens verschoten zeker?

OSCAAR: Verschoten! Dat is nog heel zwak uitgedrukt. 't Was nog erger of ik een klop kreeg met een voorhamer.

COCO: Amai!

ROZETTE: Zoiets had ge van mij nooit verwacht hè pake.

OSCAAR: Nee verdomme, dat was 't laatste dat ik van u had durven denken.

ROZETTE: Pake toch, ge moest uw gezicht eens zien.

(Rozette begint onbedaarlijk te lachen en zet zich in de zetel rechtsvoor.)

OSCAAR: *(half wenend)* Maar zie dat eens aan zeg. Ik kan daar niet mee lachen zulle.

ROZETTE: Awel hè pake, 't is nochtans om mee te lachen. En 't is allemaal uw eigen schuld.

OSCAAR: Daar verdomme, nu nog schoner. Nu is het nog mijn schuld.

ROZETTE: Ja pake, uw schuld en die van ons ma. Gij weet dat ons ma mij wil opzadelen met één van haar belachelijke pensionaires. Maar in plaats van mij te beschermen zijt ge altijd weg naar uwe directeur.

OSCAAR: Daar kan ik toch niets aan doen. Ik moet toch gaan werken. En daarbij, wat heeft dat ermee te maken?

ROZETTE: Alles pake. Dat “schepsel van hierboven” heeft uw taak om mij te beschermen overgenomen.

OSCAAR: Maar dat is nog geen reden om met elkaar te vrijen, potverdomme toch! En zeker niet als ge allebei... ge weet wel wat ik wil zeggen.

ROZETTE: Ik weet heel goed wat ge wilt zeggen. Maar dat “schepsel van hierboven” is niet wat ge denkt dat het is. Dat schepsel, die bovenmeid ... dat is Karel, mijn lief.

OSCAAR: *(kijkt Rozette niet begrijpend aan.)* Karel? Uw lief? Welke Karel? Welk lief? Wat gaan we nu weer krijgen?

ROZETTE: Awel hè pake, ons ma moest toch een bovenmeid hebben. En om die job vast te krijgen en hier binnen te geraken heeft Karel, mijn lief dus, zich verkleed als meisje en is Karolien geworden.

OSCAAR: Ge wilt dus zeggen dat die Karolien, die bovenmeid, een jongen is. *(naar zaal)* Ziet ge 't wel, ik heb van in 't begin al gedacht dat er iets niet pluis was met die mamzel. En zelfs Leentje had gezien dat het een rare was. Miljaarde miljaar, die bovenmeid dat is Karel, uw lief.

ROZETTE: Ja pake.

OSCAAR: Ja dat zeg. Rozetteke, gij hebt mij lelijk doen schrikken zulle. Maar nu valt er een pak van mijn hart. *(Oscar begint te lachen)* En wat doet dat ‘schepsel van hierboven’ om aan de kost te komen? Behalve bovenmeid spelen natuurlijk.

ROZETTE: Awel hè pake, ge gaat het niet geloven. Maar Karel is ook chauffeur.

OSCAAR: Wablief! Chauffeur verdomme! Ja dat zeg!

COCO: Ja dat!

OSCAAR: *(Oscar krijgt een nieuwe lachbui)* Als ons Filomeen dat allemaal te weten komt vliegt er een piepel (vlinder) uit haar gat. Dan is het kot hier te klein.

ROZETTE: Maar ge helpt me toch, hè pake?

OSCAAR: Heel zeker kind, op mij kunt ge rekenen. Dit wordt één van de schoonste dagen van mijn leven.

(De muzikant komt bovenaan de trap en begeleidt het lied. Rozette en Oscar zingen “Karolientje” Telkens het refrein gespeeld wordt zonder zang, dansen Rozette en Oscar voor en achter elkaar door. Indien het lied wordt ingekort worden bij voorkeur de eerste en de laatste strofe gezongen.)

Lied: Karolientje (naar bestaande muziek- zie bijlage)

ROZETTE: Mijn Karel is bovenmeid, da's niet voor zijn plezier.

OSCAAR: Hij wil haar steeds beschermen en daarom woont hij nu hier.

ROZETTE: Ons ma wil mij doen trouwen met zo'n oude vieze vent.

OSCAAR: Zij droomt van hoge kringen en is nergens mee content.

Refrein: samen

Karolientje, Karolientje, Karolientje is een man.
Karolientje, Karolientje, ik weet er alles van.

ROZETTE: Professor Bakhuys is heel oud, zo oud wel als de straat.

OSCAAR: Hij heeft een grijze baard en loopt gebogen als hij gaat.

ROZETTE: Monsieur Folie de legionair is ietwat van de wijs.

OSCAAR: Hij speelt op zijn klaroen en stelt zijn promenaad op prijs. *(refrein)*

ROZETTE: Mijnheer Henri is nog student op 't medische gebied.

OSCAAR: Hij eet hier en hij slaapt hier maar betalen doet hij niet.

ROZETTE: Hij leeft hier in 't geniep en dat maakt mij toch wel wat bang.

OSCAAR: Hij wacht nog op zijn studiebeurs al maanden maanden lang. *(refrein)*

ROZETTE: Ik hoop maar dat ons ma dat van mijn Kareltje nooit weet.

OSCAAR: Want als dat zou gebeuren wordt het hier voor hem te heet.

ROZETTE: Maar vliegt hij aan de deur dan loop ik met mijn Karel heen.

OSCAAR: Dan laat ze mij hier zitten met Coco en Filomeen.

Vijfentwintigste tafereel: Ooskaar – Filomeen – Rozette – Karel - Coco

(Terwijl Ooskaar en Filomeen ronddansen komt Filomeen binnen door de tuindeur.)

COCO: Filou! Filou!

FILOMEEN: *(roept hard en kwaad)* Wat is dat hier voor een zottekesspel? *(De muziek stopt abrupt. Ooskaar en Rozette dansen onhandig van mekaar weg. Ze zetten zich elk in een afzonderlijke zetel neer. De muzikant trekt zich discreet terug.)* Awel? Ik vroeg wat voor een zottekesspel dat hier is!

(Ooskaar en Rozette wijzen stiekem naar mekaar om te zeggen: 'zegt gij het maar')

OSCAAR: *(heel onnozel)* Een zottekesspel, Filouke? Maar dat is geen zottekesspel, zulle. Is 't niet waar, Rozetteke?

ROZETTE: Nee, make, 't is hier geen zottekesspel

FILOMEEN: Wat is er hier dan aan de hand?

OSCAAR: Wij waren aan 't dansen, Filouke.

FILOMEEN: Dat heb ik wel gezien. En ik zou willen weten waarom?

ROZETTE: Omdat we gelukkig zijn make.

OSCAAR: Ja, Filouke, ons Rozetteke heeft een keuze gemaakt. Ze staat op het punt om zich te verloven.

COCO: Bravo!

FILOMEEN: *(plots heel vriendelijk)* Ja? Is 't echt waar, Rozetteke?

ROZETTE: Ja make, ik heb mijn goesting gevonden.

FILOMEEN: En is 't iemand van hier in huis?

ROZETTE: Ja, make. *(Ooskaar knikt heel bevestigend)*

FILOMEEN: Oh, maar dat is goed nieuws. Dan is al mijn moeite toch niet voor niets geweest. Laat mij eens raden wie het is. 't Is voorzeker de professor.

OSCAAR: De professor? Nee zulle, Filomeen, die afgedankte droogstoppel!

FILOMEEN: (*kortaf*) De professor is geen droogstoppel. Hij kan nog heel romantisch zijn.

OSCAAR: Jaja, een oude schuur staat rap in brand.

FILOMEEN: (*terug vriendelijk*) Maar als het de professor niet is, dan is het ongetwijfeld monsieur Folie, niewaar?

(*Oscar maakt een gebaar van 'hoe is 't mogelijk'*)

ROZETTE: Nee make, die legionair is 't ook niet. Ik heb geen goesting om vandaag of morgen op een kameel de woestijn in te trekken.

FILOMEEN: 't Is dus mijnheer Henri! Ik had het moeten weten. Jeugd zoekt jeugd natuurlijk. Mijn dochter wordt de echtgenote van een echte dokter. Ik kan 't bijna niet geloven. 't Is te schoon om waar te zijn!

OSCAAR: Filouke ...

FILOMEEN: (*heel vertederd*) Ja, Oscar?

OSCAAR: 't Is ook niet waar.

FILOMEEN: Hoe, 't is ook niet waar?

ROZETTE: 't Is mijnheer Henri ook niet.

FILOMEEN: Ja maar, wat krijgen we nu? 't Is iemand van hier in huis? (*Oscar en Rozette knikken 'ja'*) En 't is de professor niet. (*Oscar en Rozette schudden 'nee'*) En 't is monsieur Folie niet. (*Oscar en Rozette schudden weer 'nee'*) En 't is mijnheer Henri ook al niet. (*Oscar en Rozette schudden 'nee'*) Dan zou ik wel eens willen weten met wie jij zoekt te vrijen? Toch niet met de papegaai, zeker?

COCO: Coco! Coco!..

(*Er valt even een onbehaaglijke stilte.*)

ROZETTE: Awel hè make ... ik heb kennis met ... het is de ...

OSCAAR: De bovenmeid Filomeen.

FILOMEEN: Wablief!!!! Gij houdt mij toch wel voor de zot zeker!

ROZETTE: Toch niet, make. 't Is echt waar.

(*Filomeen slaakt een kreet en laat zich in een zetel vallen.*)

FILOMEEN: Aaaahhhh! Oscar! Help mij! Lucht ... ik stik ... ik stik...dat kan niet.... wat nog allemaal!

OSCAAR: (*buigt zich over Filomeen en wuift haar lucht toe met zijn zakdoek*)
't Is uw eigen schuld, Filomeen. Ge hebt ze zelf in huis gehaald.

FILOMEEN: Dat wel. Maar ons Rozetteke met de meid. Wie had dat ooit kunnen denken.

ROZETTE: 't Is ook niet wat ge denkt, make. Karolien is Karolien niet.

FILOMEEN: Nee, 't is een heks! 't Is den duivel!!!

OSCAAR: Maar kalmeer nu toch eens Filomeen. Karolien is gewoon Karel, een jonge gast waar ons Rozette zot van is.

ROZETTE: En die mij ook heel graag ziet, make.

FILOMEEN: Een jonge gast? En waarom loopt die hier rond in meisjeskleren?

ROZETTE: Om mij te beschermen.

OSCAAR: Tegen die vieze venten waaraan gij ons Rozetteke wilt koppelen. En dat om zelf maar hoog van de toren te kunnen blazen.

COCO: Stoefkut!

ROZETTE: En 't was voor Karel de enige manier om hier in huis binnen te geraken: als bovenmeid.

FILOMEEN: Oh, mij zo bedriegen, die schijnheilige trut. Daar zal ik eens korte metten mee maken. De straat op ermee.

ROZETTE: Als ge Karel buitenzet hè ma, dan ga ik mee, goed geweten.

OSCAAR: Filomeen, ge zult moeten kiezen voor uw dochter of voor uw hoogmoed.

FILOMEEN: En wat doet hij voor zijne kost, uwe droomprins in meisjeskleren?

ROZETTE: Hij heeft het schoonste beroep dat er is, make.

FILOMEEN: Ja? En dat is?

OSCAAR: Chauffeur, Filomeen.

FILOMEEN: Wablief! Maar dat zal niet pakken. Geen tweede chauffeur onder mijn dak. Buiten, zeg ik. Weg, zeg ik. De deur uit, zeg ik.

COCO: Amai .

(Filomeen stormt de trap op. We horen Filomeen en Karel tegen mekaar roepen.)

FILOMEEN: Waar zit ge bedrieger, schijnheilige trut, mislukte madam!

KAREL: Ja maar mevrouw, luister nu toch eens!

FILOMEEN: Ik luister niet, buiten!

KAREL: Ja maar, Rozetteke en ik ...

FILOMEEN: Ge moet ons Rozette met rust laten. Of er gebeuren hier ongelukken!

KAREL: Maar wordt toch eens kalm mens!

FILOMEEN: Nee ik word razend,weg, weg,weg!

(Filomeen werpt een open valies naar beneden waar de spullen uitvliegen en duwt Karel hardhandig voor zich uit van de trap af.)

KAREL: Rozetteke, ziet ge nu wat er van komt.

ROZETTE: *(loopt naar Karel)* Trek het u niet aan, Karel. Ik wil toch nooit een andere. En als ik met u niet mag trouwen, trek ik er vandoor!

FILOMEEN: Wablief? Gij er vandoor trekken met die mislukte sex-bom ! Naar boven met uw complimenten. En gij eruit, lelijke charlatan!

KAREL: Dag Rozetteke, niet opgeven schatteke. Ik kom zeker terug.

ROZETTE: *(van op de trap)* Dat weet ik Karel. Ik wacht op u!

(Rozette gaat naar boven. Karel scharrelt zijn spullen bijeen en vertrekt door de tuindeur.)

OSCAAR: Ja dat!

COCO: Amai.

FILOMEEN: Hebt ge dat ooit meegemaakt?

OSCAAR: Nee Filomeen, zo'n furieuze feeke heb ik nog nooit bezig gezien.

FILOMEEN: (*wenend*) Ge zou voor minder kwaad zijn. Dat is nu al de tweede die ik vandaag op straat moet zetten.

OSCAAR: Hoe? Hebt gij nog iemand buiten gezwierd? Wie dan wel?

FILOMEEN: Uw Mimi Amoroso.

OSCAAR: Dat is mijn Mimi niet. Maar ik vraag mij wel af waarom ge ze buiten gooit?

FILOMEEN: Omdat het een vrouw is van lichte zeden. Een avonturierster die achter oudere mannen aanzit om ze te pluimen. En deze het liefst gaat zoeken in een pension. Hier zat ze achter de professor aan. Maar 't is haar slecht gekomen. Van de professor moet ze afblijven.

OSCAAR: Daar wist ik niks van.

FILOMEEN: Gij weet ook niks gij. Maar ge haalt ze wel in huis achter mijne rug.

OSCAAR: Een ding weet ik wel. Dat is dat gij niet goed bezig zijt.

FILOMEEN: Ik wil toch maar alleen het beste voor ons kind.

OSCAAR: Dat weet ik, Filomeneke. En ons Rozetteke weet dat ook. Alleen, wij vrezen dat ge niet weet wat voor haar het beste is.

FILOMEEN: Maar als ze nu met een professor ...

COCO: Stinkerrr!!

OSCAAR: Zwijg mij van die professor. Wij moeten voor onze dochter gene vent zoeken. Dat zal ze zelf wel doen.

FILOMEEN: (*terug kort*) Ja, dat heb ik gezien! Een chauffeur verkleed als meid! Als dat alles is wat ze kan krijgen, salu dan. (*Filomeen gaat naar de keuken*)

COCO: Salu!

OSCAAR: Ons Filomeen en die professor, wat haalt ze toch in hare kop. Ik vraag mij af wat ze in die oude bok gezien heeft? Daarbij, ik geloof nog altijd niet dat dat paljaske een echte professor is. Maar hoe kan ik dat bewijzen? Misschien die uitvinding? Die geheimzinnige valies onder zijn bed? Ik moet weten wat daar in zit.

ROZETTE: (*boven op de trap*) Is ons ma weg, pake?

OSCAAR: Ja, kom maar kind. Ze is in de keuken.

ROZETTE: (*komt naar beneden*) 't Is toch wreed hè pake. Ons ma is haar verstand kwijt. We moeten daar iets aan doen. Maar wat?

OSCAAR: We moeten ons ma ontnuchteren, Rozetteke. We moeten ze doen inzien dat ze naïef is, dat ze dromen najaagt en vooral dat ze zichzelf voor de zot houdt. Is de professor op zijn kamer?

ROZETTE: Nee, pake, ik geloof het niet.

OSCAAR: Dan ga ik hem zijn geheim ontfrutselen. Ik moet weten wat er in zijn valies steekt.

ROZETTE: Pas maar goed op voor ons ma.

OSCAAR: Ik trek het mij niet aan, Rozette. Ik moet het weten. Blijft gij hier. En moest ons ma binnenkomen hou ze dan even aan de klap.

ROZETTE: 't Is goed pake. Alhoewel ik haar niet veel te zeggen heb.

(Oscar gaat naar boven, Rozette zet zich in de zetel links voor. Filomeen komt binnen)

FILOMEEN: Awel, zijt ge al terug beneden?

ROZETTE: Ja ma.

FILOMEEN: En waar is onze pa? Buiten?

ROZETTE: Nee, ma.

FILOMEEN: Is hij dan boven?

ROZETTE: Ja ma.

FILOMEEN: Wat is hij daar gaan doen?

ROZETTE: *(haalt de schouders op)*

FILOMEEN: Weet ge het niet?

ROZETTE: Nee ma.

(Oscar buldert van het lachen en komt met de valies van de trap gedragen.)

FILOMEEN: Oscar! Dat is de valies van professor Bakhuys!

OSCAAR: *(lachend)* Dat weet ik, Filomeen.

FILOMEEN: Daar steekt zijn geheime uitvinding in.

OSCAAR: *(lachend)* Dat weet ik Filomeen.

FILOMEEN: En niemand mag daar aankomen. Dat ik een groot geheim.

OCCAR: Dat weet ik Filomeen. Maar dat groot geheim is voor mij geen geheim meer. Kom maar eens kijken.

(Oscar zet zich in de driesit en legt de valies op het salontafeltje)

FILOMEEN: Neen, ik wil het niet zien. Ik wil het niet weten.

(Oscar opent het valies zonder dat de inhoud van uit de zaal zichtbaar is.)

OSCAAR: Kom toch maar eens kijken Filouke. 't Is de moeite waard

(Filomeen en Rozette komen voorzichtig kijken van achter de driesit. Rozette staat links, Filomeen rechts van Oscar.)

ROZETTE: *(begint onbedaarlijk te lachen)* 't Is niet waar hè! Dat ga ik direct aan Karel vertellen. *(Rozette vertrekt door de tuindeur.)*

FILOMEEN: *(geheel uit haar lood geslagen)* 't Is niet waar hè.

COCO: Amai!

OSCAAR: Toch wel, Filomeen, 't is zeker waar. Hij is ontmaskerd, uwe professor K.K. Bakhuys. Zijn echt beroep steekt in dit valies. En 't is niet voor 't één of 't ander hè. Maar ik ben nog duizend keren liever een doodgewone chauffeur, goedgeheten.

DOEK

VIERDE BEDRIJF

Zesentwintigste tafereel: Filomeen – Ooskaar – Coco – de professor – de legionair – Pelagie - Melanie

(Filomeen zet zich verslagen neer in de zetel. Ooskaar zit haar te bekijken. De valies ligt dichtgeklapt voor hen op het salontafeltje.)

OSCAAR: Awel, wat gaat ge er mee doen, met uw Bakhuijs?

FILOMEEN: Mijn Bakhuijs? Ik breek het af tot op grond, goedgeweten.

OSCAAR: Dat komt ervan als ge boven uwe stand wilt leven.

FILOMEEN: Maar ik geef het nog niet op. Ik wil een rijk huwelijk voor onze dochter, waar de mensen zullen van opkijken.

COCO: Stoefkut.

OSCAAR: Maar ze houdt van Karel.

FILOMEEN: Zwijg mij van die Karel. Dat stuk chauffeur zet hier gene voet meer in huis, nu niet, nooit niet of van heel mijn leven niet.

OSCAAR: Filomeen meiske, ge gaat nog eens vies varen met al uwen ambras.

FILOMEEN: Dat is genen ambras, dat is ambitie. Ik wil hogerop, dat is toch niet verkeerd zeker?

OSCAAR: Nee, verkeerd is dat niet. Maar content zijn met wat ge hebt en wat ge zijt, dat is toch veel schoner.

FILOMEEN: Ik ben niet content.

(Professor Bakhuijs verschijnt in paniek boven aan de trap.)

PROFESSOR: *(terwijl hij de trap afstrompelt.)* Mevrouw Filou, mevrouw Filou, er is iets verschrikkelijks gebeurd. Mijn koffer is verdwenen, mijn koffer met mijn geheime uitvinding. Ik heb nog zo gezegd dat niemand....

(Professor Bakhuijs bemerkt zijn koffer op het salontafeltje.) Oh, daar staat ze, gelukkig. *(voorzichtig)* Daar heeft toch niemand in gekeken, hoop ik?

(Filomeen staat recht en opent de koffer. Deze is gevuld met WC-rollen. Filomeen haalt ze er één voor één uit en kiepert ze door de kamer. Dan gooit ze de koffer voor de professor zijn voeten. Ze tiert van razernij.)

FILOMEEN: Toch wel, professor! Mijne man heeft er in gekeken! En mijn dochter heeft er in gekeken! En ik heb er in gekeken! En hier is uw groot geheim, hier en hier en hier, Professor K.K. Kakhuijs! En maakt dat ge hier wekomt, strontprofessor, pilsbakpoetser, bedrieger... !

OSCAAR: Ja dat!

COCO: Amai .

PROFESSOR: Maar mevrouw Filou, ik kan alles verklaren.

(De professor neemt zijn valies en grabbelt de WC-rollen samen.)

OSCAAR: Wij hebben uw verklaring niet nodig. En hoepel maar snel op, mijnheer de floddermadam, voor ik mijn maat vierenvieertig in uw achterste plant. Ik heb van in het begin al geroken dat er een vies geurtje rond u hing.

COCO: Stinker!

PROFESSOR: Mevrouw Filou, uw man is hoogst onbeschoft.

FILOMEEN: Ik vind hem nog heel beleefd. Want als ik mijn koleire moet uitwerken blijven er van heel het Backhuys geen twee stenen op elkaar. En nu buiten!!!

(Op het ogenblik dat de professor wil vertrekken, verschijnt Pelagie boven aan de trap.)

PELAGIE: Maar beste professor, wat gebeurt er hier?

PROFESSOR: Juffrouw Pelagietje, kijk eens aan zeg. Die lompe boerenkinkels, die parvenus, die herrieschoppers, ze wijzen me de deur.

PELAGIE: *(terwijl ze de trap afkomt)* Maar dat laat ik niet gebeuren. Als de professor vertrekt, vertrek ik ook.

(Pelagie geeft de professor een arm en samen willen ze vertrekken. Ooskaar doet opgelucht teken van "stap het maar af".)

FILOMEEN: *(tot wanhoop van Ooskaar)* Maar juffrouw Pelagie, dat hoeft toch niet. U kan rustig blijven.

PELAGIE: Neen mevrouw Filou, niet zonder de professor. Hij is het einde van mijn leven.

OSCAAR: Oei, oei, oei, een oude vlam die op een oude schuur valt. Daar komt brand van. Ge gaat het horen knetteren.

(Melanie verschijnt boven aan de trap.)

MELANIE: Pelagie, laat mij niet alleen. We zijn al heel ons leven samen.

PELAGIE: Melanie, als ge bij mij wilt blijven moet ge mij volgen, weg van hier.

MELANIE: *(terwijl ze van de trap komt)* Maar juffrouw Pelagie, hoe moet het dan met monsieur Folie?

LEGIONAIR: *(verschijnt boven aan de trap)* Sacré nondedieu, wat is hier aan 't passeer?

OSCAAR: De grote kuis is begonnen, monsieur Folie. Wij keren terug naar vroegere en betere tijden.

LEGIONAIR : Et bien, mademoiselle Melanie, 't is gij partie?

MELANIE : Oui mon cher ami, le professeur et juffrouw Pelagie partie, moi aussi partie.

LEGIONAIR: *(komt naar beneden en blijft op enkele treden van beneden staan.)* Sacré nondedieu, dan ik zal u mankeer. Donc als gij doet partie, ik zal u accompagner.

FILOMEEN: Maar monsieur Filou ...

OSCAAR: Folie Filou.

FILOMEEN: Monsieur Folie, les dames mogen blijven en u is hier le bienvenu.

LEGIONAIR: *(met hand op het hart)* Regret, madame Filou, legionairs zijn solidaire. *(met militaire groet)* Adieu, au revoir ...

OSCAAR : *(met militaire groet)* Et portemonee vous bien.

COCO: Salu.

(De professor, Pelagie, de legionair en Melanie gaan weg langs de tuindeur.)

OSCAAR: Voila, daar zijn we goed vanaf. Ik zal het venster maar wat openzetten. Dan kan er hier wat frisse lucht binnenkomen.

FILOMEEN: Ooskaar dat is een ramp. Heel mijn pension is leeg. Hoe ga ik de huur betalen? Maar goed dat we mijnheer Henri nog hebben.

OSCAAR: Om ons de oren van de kop te vreten zonder ooit éne cent huur te betalen.

Zevenentwintigste tafereel: Ooskaar - Filomeen – Henri – Leentje – inspecteur - agenten

(De bel van de voordeur rinkelt.)

FILOMEEN: Daar is misschien al een nieuwe huurder. *(Filomeen gaat naar de hal en komt terug binnen, gevolgd door een heer.)* Waarmee kan ik u van dienst zijn, mijnheer...?

INSPECTEUR: Sterkens, mevrouw, inspecteur Sterkens van de gerechtelijke politie. *(toont zijn penning)*

OSCAAR: Zet u, mijnheer den inspecteur. Ik heb toch niets op mijne kerfstok zeker?

INSPECTEUR: *(zet zich neer in de zetel linksvoor. Ooskaar en Filomeen zetten zich in de dreezit.)* Neenee, zeker niet, mijnheer ...

OSCAAR: Ooskaar, zeg maar Ooskaar, mijnheer den inspecteur. Ik ben heel nieuwsgierig naar de reden van uw bezoek.

INSPECTEUR: Wel beste mensen, ik wil u niet ongerust maken. Maar mijn collega's en ik hebben het sterk vermoeden dat een verdacht individu zich hier ergens schuil houdt. Hij heeft de gewoonte om ergens op logement te gaan, samen met zijn bijzit die zich uitgeeft als meid. Maar na enkele weken verdwijnen ze stiekem en nemen alles mee wat niet te heet of te zwaar is.

FILOMEEN: Dan zit ge hier op het verkeerd adres, inspecteur. Wij hebben op dit ogenblik nog maar één huurder ...

OSCAAR: Zonder centen.

COCO: Amai!

FILOMEEN: En dat is mijnheer Henri, een vlijtig student in de geneeskunde. Hij is nog maar goed één maand bij ons.

INSPECTEUR: En heeft er zich rond hetzelfde tijdstip geen meid aangemeld?

FILOMEEN: Jawel, Leentje, de keukenmeid. Maar ze is doodbraaf en zo eerlijk als goud.

INSPECTEUR: Ja zo doet ze zich voor, doodbraaf en eerlijk als goud. Het spijt mij, beste mensen. Maar ik vrees dat jullie Rappe Rikkie en zijn bijzit in huis hebben gehaald.

(Tijdens het gesprek sluipt Henri van de trap met een zak gestolen goederen op zijn rug. Hij verdwijnt stiekem door de tuindeur. Even later horen we buiten rumoer en kabaal en twee agenten sleuren Henri, die heftig weerstand biedt, naar binnen.)

AGENT: Hier inspecteur, we hebben hem te stekken.

FILOMEEN: Maar dat is mijnheer Henri!

INSPECTEUR: Jaja, mijnheer Henri, in het milieu beter gekend als Rappe Rikkie. Hij is de politie altijd te rap af. Maar vroeg of laat lopen ze toch tegen de lamp, nietwaar mijnheer Henri? Wilt ge misschien nu ook de meid maar roepen, mevrouw?

FILOMEEN: Ja maar, Leentje toch niet, zeker!

OSCAAR: Filomeen meiske, ik vrees dat al uw illusies in duigen vallen. Ik zal zelf maar bellen.

(Oscar belt, Leentje komt binnen uit de keuken.)

LEENTJE: Heeft mevrouw gebeld? *(ziet wat er gaande is)* Verdomme Rik, ze hebben ons bij ons 'lits'. Gij stomme duivel! Ik heb nog zo gevraagd om te vertrekken. Ge wist toch dat er hier bij die arme luiskloten niets te jatten valt.

HENRI: Zwijg stom wijf. Ge praat ons nog de bak in met uwe franke teut.

INSPECTEUR: Wees daar maar zeker van, Rappe Rikkie. Vooruit agenten, wegwezen ermee. *(tot Oscar en Filomeen)* Mevrouw, mijnheer, excuseer voor de storing.

(De Inspecteur, de agenten, Henri en Leentje vertrekken langs de deur naar de hal.)

COCO: Salu!

Achtentwintigste tafereel: Oscar - Filomeen – de Arabier - Rozette - Coco

(Oscar en Filomeen zitten naast mekaar in de driezit.)

FILOMEEN: Wie zou dat gedacht hebben? *(diepe zucht en stilte.)*

OSCAAR: Ja, wie zou dat gedacht hebben. *(diepe zucht en stilte.)* Gij moest het ook allemaal beter weten hè.

FILOMEEN: Nu is het allemaal mijn schuld zeker?

OSCAAR: Nee, het zal de mijn zijn, zeker. *(stilte.)*

FILOMEEN: *(half wenend.)* Nu zijn ze allemaal weg. Behalve Lewieke.

COCO: Wieke!

(Lewieke komt van boven met zijn accordeon)

OSCAAR: Die bolt het ook af, vrees ik.

FILOMEEN: Vertrekt ge ook, Lewieke.

LEWIEKE: Ja madame Filou. Ik ben ook weg.

FILOMEEN: Maar ge moogt blijven zulle.

LEWIEKE: Er is niemand meer om naar mijn muziek te luisteren madame Filou. Dus ga ik maar. Nog een fijne dag. *(Lewieke vertrekt ook. Eventueel vraagt Oscar hem om eerst nog een deuntje te spelen. Lewieke vertrekt dan al spelend door de tuindeur.)*

FILOMEEN: Nu is iedereen echt weg. Behalve de papegaai.

OSCAAR: Ja Filomeen, nu hebben we een echt papegaaienspension.

FILOMEEN: Daar zijn we vet mee.

OSCAAR: De zaak is zeker wel failliet?

FILOMEEN: Ja, als er geen mirakel gebeurt.

OSCAAR: Mirakels gebeuren alleen in Lourdes. Of denkt ge soms dat er hier een rijke oliesjeik zal komen binnenvallen?

FILOMEEN: Nee, ik verwacht geen rijke oliesjeik. 't Zou nochtans een schoon oplossing zijn.

OSCAAR: Ge zou uw dochter toch niet verkopen aan een oliesjeik?

FILOMEEN: Ik ben tot alles in staat om niet opnieuw de vrouw van een doodgewone chauffeur te zijn.

OSCAAR: Ik vrees nochtans dat we terug naar de chauffeurswoning moeten verhuizen.

FILOMEEN: *(heftig.)* Als dat gebeurt, trek ik er vandoor!

OSCAAR: Maar Filomeen toch.

COCO: Filou, Filou.

(Er wordt gebeld.)

OSCAAR: *(na enige stilte.)* Zoudt ge niet opendoen, Filomeen?

FILOMEEN: Doe dat maar zelf.

(Er wordt opnieuw gebeld.)

OSCAAR: Allee toe, Filomeen, doe open. Ge kunt nooit weten wie er aan de deur is.

FILOMEEN: Gij kunt ook niets gij! *(Filomeen gaat naar de hal om de voordeur te openen. Plots horen we ze gillen en ze komt roepend binnengelopen.)* Oscaar, Oscaar, zie nu eens!.

(Filomeen wordt op de voet gevolgd door een Arabier, gekleed met pofbroek en tulband en onherkenbaar met baard. Met de armen gekruist voor de borst kijkt hij stoer de kamer in. Oscaar is rechtgestaan en kijkt verwonderd naar de bezoeker. Oscaar staat linksvoor, de Arabier in het midden, Filomeen rechtsvoor. De Arabier strekt de armen naar voor en beweegt ze van links naar rechts.)

ARABIER: Salaaaaam!

(De Arabier brengt beide handen beurtelings aan voorhoofd en mond en daarna bij elkaar voor de borst. Hij maakt een diepe buiging. Na enige stilte.)

ARABIER: Me salaaaaam!

(Hetzelfde ritueel herhaalt zich. Oscaar en Filomeen kijken met stomme verbazing beurtelings naar elkaar en naar de Arabier. De Arabier strekt opnieuw de armen en wijst naar zichzelf.)

ARABIER: Salaaaaam me!

(Hetzelfde ritueel van voordien herhaalt zich. Oscaar heeft blijkbaar begrepen wat hem te doen staat. Hij buigt tweemaal en groet terug.)

OSCAAR: Salaaami, salaaami.

COCO: Salami!

(Oscaar gebaart Filomeen hetzelfde te doen. Deze is helemaal uit haar lood geslagen en buigt driemaal na elkaar.)

FILOMEEN: Salami, hamburger, wurst.

(De Arabier richt zich tot Ooskaar.)

ARABIER: Me salaaaam, mij u groeten. Mij prins Achmeid Alaweit, rijke oliesjeik van Koeweit. Mij zien in dit prachtige huis zijn kamers te huur. Mij vragen welke zijn de huurprijs?

FILOMEEN: *(Filomeen is overbeleefd en vleiend, terwijl ze een paar stappen richting de Arabier zet.)* Prins Achmeid Laweit, rijke dingies van Koeweit, de huurprijs zijn duizend

(De Arabier onderbreekt haar met bulderende stem.)

ARABIER: Zwijg nietige vrouw! Bij ons vrouwen zijn gesluierd en onderdanig en vragen heel nederig toelating voor zij verheffen de stem! *(tot Ooskaar)* Waarde heer des huizes, ik vraag u: welke zijn de huurprijs?

(Filomeen gebaart met tien vingers en de lippen: duizend.)

OSCAAR: Zevenhonderd euro per maand Prins Achmeid Alaweit, omdat gij het zijt. En ge moogt uw kamer zelf uitkiezen. Momenteel staan er vijf vrij.

FILOMEEN: *(buiten zichzelf van woede)* Onnozelaar, hebt ge nu helemaal geen verstand!

ARABIER: Zwijg, nietige vrouw! *(tot Ooskaar)* Waarde heer, prins Achmeid betalen graag zevenhonderd euro per kamer. En hij nemen ze alle vijf.

FILOMEEN: Ooskaar, hoort ge dat, hij pakt ze alle vijf. Aan zevenhonderd euro per kamer. Dat maakt vijfmaal zevenhonderd, dat is ... hoeveel is dat nu.... dat is... drieduizend vijfhonderd euro per maand. Dat is verdorie ... allee hoeveel is dat nu in onze oude franken... dat is honderdveertig duizend frank. *(Tot Arabier)* Dank U, edele prins, dank U machtige sjeik. Ach-meid Laweit, ge maakt me zo gelukkig!

(Filomeen is door het dolle heen. Ze vliegt de Arabier om de hals en kust hem. Dan verschiet ze van zichzelf en deinst verschrikt achteruit.)

ARABIER: Aha, nietige vrouw hebben vurig temperament! Dat mij zeer bevallen. Mij nog zoeken éénendertigste vrouw voor mijn harem. Waarde heer, wat moeten zij kosten, deze vrouw?

OSCAAR: Achmeid, kom aan hè jong. Met dertig vrouwen staat er toch wel genoeg op uw programma zou ik denken.

COCO: Amai.

ARABIER: Waarde heer, zeven maanden van ieder jaar tellen éénendertig dagen en éénendertig nachten. Dus mij ontbreken nog één vrouw in mijn harem. Want nachten zonder vrouw zijn als open haard zonder vuur: koud en kil. Daarom mij willen kopen deze vurige vrouw met hels temperament. Zij worden lekker stuk voor prins Achmeid!

OSCAAR: Ja maar prins Achmeid, is zij niet wat oud voor u. *(Filomeen knikt heftig 'ja'.)*

ARABIER: Oudere vrouwen, zij hebben veel ervaring. Zij verleiden man met sensuele streling, lieve koking en zinnelijke prikkel. Met hartstochtelijke passie zij brengen hem in opperste extase en voeren hem tot ongekend seksueel genot.

COCO: Amai!

FILOMEEN: Zeker amai. Dat is niks meer voor mij zulle.

OSCAAR: Dat kunt gij op voorhand niet weten, hè Filomeen. Gij krijgt wel de kans om de grote madam uit te hangen hè.

ARABIER: Dus waarde heer, wat moeten zij kosten, deze beeldschone vrouw?

FILOMEEN: Ja maar, wat krijgen we nu? Ik ben geen achterkwartier van een vette os hè. Ik wil niet verkocht worden. Ik ben niet te koop, voor niemand, zelfs niet voor een sjeik, ook al stinkt die naar olie en geld.

ARABIER: Vrouw, gij praten veel te veel. Voor de rest gij zijn een prachtexemplaar. Gij worden de parel van mijn harem. Waarde heer, mij geven vijf miljoen euro voor deze wondermooie warme vrouw.

OSCAAR: Edele prins, dat kan echt niet. Excuseer, maar die koop kan niet doorgaan.

COCO: Oef.

FILOMEEN: (*opgelucht*) Eindelijk hoor ik nog eens een verstandig woord.

OSCAAR: Vijf miljoen euro, dat is veel te veel jong. Dat is ze bijlange niet waard.

FILOMEEN: (*schreeuwt het uit.*) Oscaaaaar!!! Hoe durft ge!!!!!!

OSCAAR: Twee miljoen, meer wil ik er niet voor. En pas op hè, dan is ze dubbel en dik betaald.

FILOMEEN: Oscar, zijt ge gek geworden. Als ge mij durft verkopen aan dat monster, dan zal ik u ...

OSCAAR: (*bulderend*) Zwijg nietige vrouw. Vrouwen zijn onderdanig en vragen heel nederig toelating voor zij verheffen de stem.

ARABIER: Heel juist, waarde heer. Dat zij moeten nog leren in mijn harem. Maar twee miljoen zijn veel te weinig, mij geven ... vier miljoen.

OSCAAR: Achmeid, ge weet niet waar ge aan begint. Maar ge moet het zelf weten. Het verschil in twee en ze is van u. Drie miljoen! Verkocht?

(*Oscar steekt zijn hand uit. Ze klappen elkaar in de hand als veekooplui.*)

ARABIER: Verkocht voor de prijs van drie miljoen euro.!

OSCAAR: En pas goed op dat ze niet gaat lopen uit uw harem. Want dan staat ze in de kortste keren hier terug voor mijn deur.

FILOMEEN: Oscar, wat zegt ge toch?

ARABIER: Waarde heer mag gerust zijn. 'Eunuchen' bewaken harem heel heel streng. Vrouwen kunnen niet vluchten. Zij blijven voor rest van hun leven in harem.

OSCAAR: Dat uw 'nuggen' ze toch maar heel goed in het oog houden. Want als ze een gaatje ziet glijt ze er door. Ik ken ze. En verkocht is verkocht. Ik neem ze niet terug.

FILOMEEN: Oscar, hoe kunt ge zo hardvochtig zijn?

OSCAAR: Ik ben niet hardvochtig Filomeen. Wat ik zeg is niet meer dan normaal. Verkochte waar wordt nooit teruggenomen zonder kasticket. En dat kan ik niet geven. Er staat niet eens een kassa in uw pension.

ARABIER: Dit zijn geen probleem waarde heer. Prins Achmeid brengen gekochte waar nooit terug. Hij nog liever het dumpen en zetten bij groot huisvuil.

FILOMEEN: Oscar hoort ge dat? Die wil mij bij het groot huisvuil zetten.

COCO: Amai!

OSCAAR: Ge moet maar heel braaf zijn Filomeen. En goed doen wat hij zegt. Dan gebeurt dat niet. En meer kan ik niet zeggen. Gij zijt nu van hem. Hij doet met u wat hij wil. Het zijn mijn zaken niet meer.

ARABIER: Zo zijn dat waarde heer. Verkoop zijn gesloten, heerlijke dame zijn nu van mij. (*De Arabier richt zich tot Filomeen, die zich verschuilt achter de salonzetel rechtsvoor*) Mag ik u meevoeren naar kamer voor eerste intiem samenzijn?

FILOMEEN: Oscaar, help, dat monster wil met mij naar bed. Help dan toch!

OSCAAR: Te laat, Filomeen, ge zijt verkocht. Nog veel geluk.

(*De Arabier komt traag op Filomeen af. Enkel de zetel bevindt zich nog tussen hen.*)

ARABIER: Kom, lekker ding, vleien goddelijk hoofdje tegen sterke schouders van Achmeid. Hij u troetelen en troosten. En verleiden.

(*De Arabier springt met een kreet naar Filomeen toe. Deze vlucht weg zodat ze nu het salontafeltje tussen zich hebben.*)

FILOMEEN: Ga weg, satan! Loop naar die dertig andere sukkels in uw vervloekte harem. Naar nummer éénendertig kunt ge fluiten.

ARABIER: Achmeid niet kunnen fluiten, maar veel houden van smachtende blik in vurige ogen van lekker stuk temperament. Hij u zullen veroveren en hartstochtelijk beminnen in bedstee. Alaaaaf!!! (*langgerekt*)

(*De Arabier doet een sprong naar Filomeen toe. Filomeen vlucht achter Oscaar, deze wordt door Filomeen en de Arabier heen en weer geduwd. En dan begint een achtervolging met als haas Filomeen en als jager de Arabier, eventueel met aangepaste muziek.*)

FILOMEEN: Oscaar, hellep!!!

(*Filomeen vlucht weg door de hal naar de tuin en loop voorbij het raam, gevolgd door de Arabier. Even later vlucht Filomeen in de andere richting voorbij het raam, gevolgd door de Arabier. De Arabier komt door de tuindeur naar binnen en gaat tot bij Oscaar. Beide mannen geven elkaar de hand.*)

OSCAAR: Goed gedaan jong. Ze trapt er in.

ARABIER: Ik amuseer mij rot Oscaar. Ik blijf jagen tot ze haar verstand terugvindt.

OSCAAR: Dan zult ge nog lang moeten jagen. En nu er maar achteraan.

COCO: Attaque!

ARABIER: Met veel plezier. Alaaaaf !!! (*langgerekt*)

(*De Arabier brengt de 'alaafgroet'. Dan stormt hij door de tuindeur naar buiten en zet de achtervolging verder. Oscaar begeeft zich naar de huisbar om zich een glas in te gieten. Wanneer hij de fles in de hand heeft, komt Filomeen vanuit de hal naar binnen gelopen.*)

FILOMEEN: Oscaar, help me toch in godsnaam. Waar is dat monster naartoe?

OSCAAR: (*met een uitgestreken gezicht*) Naar daar of naar daar, ik weet het niet Filomeen. Hij is als een bliksemschicht door de kamer gevlogen.

(Op dat ogenblik weerklinkt de kreet van Achmeid en verschijnt de Arabier voor het raam. Hij komt naar binnen terwijl Filomeen zich verbergt achter Oscaar. De Arabier probeert Filomeen te grijpen waarbij Oscaar heen en weer wordt gesleurd. Filomeen slaagt erin te ontsnappen langs de tuindeur en loopt naar links, achterna gezeten door de Arabier.)

Oscaar schenkt zich een glas vol en gaat aan de tuindeur staan kijken. Na korte tijd weerklinkt de kreet van Achmeid en Filomeen komt gillend voorbij het raam gestormd, achternagezeten door de Arabier. Oscaar geniet zichtbaar.

De deur van de hal en van de keuken gaan gelijktijdig open. Van achter de deur van de hal komt het hoofd van Filomeen piepen, die naar achter kijkt. Van achter de deur van de keuken komt het hoofd van de Arabier piepen, die naar voor kijkt. Gelijktijdig draaien ze het hoofd en zien elkaar. Filomeen slaat een gil en vlucht door de tuindeur naar rechts, achtervolgd door de Arabier. Even later komt Filomeen door de hal naar binnen en loopt tot bij Oscaar.)

FILOMEEN: Oscaar, help me, ik kan niet meer. Toe Oscaar, laat mij niet in de steek.

OSCAAR: Hoe kan ik u nog helpen Filomeen? Ik heb mijn woord gegeven. Ge zijt nu van Achmeid, een echte prins nog wel.

(In de verte weerklinkt de kreet van Achmeid, “Alaaf!” De Arabier zelf blijft onzichtbaar.)

FILOMEEN: Oscaar, daar is hij opnieuw. En hij roept altijd “Alaaf”. Het zal toch zeker gene carnavalszot zijn?

OSCAAR: Dat denk ik niet Filomeen. Het is een echte oliesjeik van Koeweit. Zeker weten.

FILOMEEN: Maar hij roept “Olaaf”. Wat zou dat willen zeggen?

OSCAAR: Zeker weet ik dat ook niet. Maar ik denk dat ‘Olaaf’ het Arabisch is voor ‘I love you’. Die vent is stapelgek van u. Die wil u hebben, kost wat kost.

FILOMEEN: En hij zegt ook “lekker ding” en “lekker stuk”. Die zal mij toch niet willen opvreten zeker?

OSCAAR: Gij bedoelt op de barbecue? Of aan ’t spit? Nee, dat denk ik niet. Maar u opvreten van liefde, dat zou kunnen.

FILOMEEN: Zijn die zo hevig?

OSCAAR: Nog heviger. Die vrijen zo vurig dat er al meer dan één vrouw gesneuveld is in bed. Maar ja, op één vrouw minder of meer, daar steekt het niet op. Ze hebben er toch genoeg in hun harem.

FILOMEEN: Oscaar, ik ben zo bang. Wat moet ik toch doen? Toe, verstop mij ergens.

OSCAAR: U verstoppen? Dat is een goed gedacht Filomeen. Kruip daar achter de zetel. En maak u zo klein mogelijk. Dan ziet hij u niet.

(Filomeen verstoppt zich in de zithoek. Zodra ze zich verstoppt heeft, komt de Arabier binnen door de tuindeur. Tijdens het volgende gesprek doen Oscaar en de Arabier alle moeite om hun lach in te houden. Zij genieten zichtbaar. Filomeen is in alle staten.)

ARABIER: Waarde heer, Achmeid zijn zeer bedroefd. Gloednieuwe éénendertigste bruid zijn spoorloos verdwenen. Misschien waarde heer weten waar zij is?

(Oscaar maakt duidelijk dat Filomeen zich verschuilt achter de zetel.)

OSCAAR: Ik zou het niet weten edele prins. Ik heb haar niet meer gezien.

ARABIER: Mijn hart bloeden. Ik smachten naar knappe lieve meid. Zij zijn verfrissend als de dauw, zacht als een lam en heet als het woestijnzand.

COCO: Amai!

OSCAAR: Achmeid kom, niet overdrijven hè. Zoveel bijzonders is ze ook niet. Dan ken ik haar beter zulle.

ARABIER: Toch wel, waarde heer, ik haar aanbidden.

OSCAAR: Ja maar, ze kan haar mond niet houden. Het is een echt viswijf.

ARABIER: Dat mij weten waarde heer. Bewaker van harem haar dat snel zal afleren. Hij viswijven kletsen met lederen riem op de blote billen.

COCO: Oef!

OSCAAR: En ze wil altijd haar goesting doen. Ze moet altijd het laatste woord hebben.

ARABIER: Bij ons vrouwen hebben geen woord. Zij alleen doen wat man believen.

OSCAAR: En ze wil rijk zijn, onschatbaar rijk. Ze wil altijd meer en meer geld hebben. Het kan nooit genoeg zijn.

ARABIER: Achmeid zeer rijk, onvoorstelbaar rijk. Maar hij geld niet geven aan vrouwen. Achmeid liever kopen westerse kastelen en dure auto's. Vrouwen hebben geen geld nodig. Zij leven in harem en zich uitsluitend voorbereiden op zwoele nachten in bedstee van Achmeid.

OSCAAR: Maar als ze niks te doen heeft gaat ze zich vervelen. En dan kan ze wreed ambetant zijn zulle. Achmeid, ze wil altijd wat om handen hebben.

ARABIER: Vrouwen in harem zeer druk leven hebben. Zij hele dag oefenen in buik- en sluierdansen. Achmeid zich zo verheugen op nieuwe bruid. Hij zal verder zoeken tot hij haar zal vinden. En dan hij haar streng zal straffen. Zij moet aan het lijf ondervinden dat vrouw onderworpen is aan man en voor hem niet op de loop mag lopen. *(knipoog naar elkaar)* En nu... Alaaaaaf !!!!! *(De Arabier vertrekt lopend door de tuindeur.)*

FILOMEEN: *(komt vanachter de zetel tot bij Oscaar.)* Hebt ge dat gehoord Oscaar? Die barbaren mishandelen hun vrouwen.

OSCAAR: Ja Filomeen, die lachen er niet mee.

FILOMEEN: En hij gaat mij streng straffen, zegt hij.

OSCAAR: Dat is uw eigen schuld. Gij moest maar niet gaan lopen.

FILOMEEN: Zou ik ook kletsen krijgen met een lederen riem op mijn blote billen?

OSCAAR: Dat zit er dik in. Gij zijt nieuw in zijn harem. En hij zal u direct laten voelen wie er de baas is.

FILOMEEN: Toch niet met een lederen riem zeker. Dat maakt rode strengen op mijn blote billen. *(wenend)* En dat doet pijn. Ik wil dat niet! Oscaar, help mij! Asjeblief!

OSCAAR: *(ook gemaakt half wenend)* Ik zal proberen Filomeen. Ik zal hem vragen om zijn lederen riem niet te gebruiken. Misschien komt ge er dan met twintig stokslagen op uw blote kont ook wel vanaf.

FILOMEEN: (*Filomeen beschermt haar achterwerk met beide handen.*) Oscaar, dat kunt ge niet laten gebeuren. Verlos mij van prins Laweit. Doe toch iets. In Gods naam, doe iets.

OSCAAR: Ik zou niet weten wat, Filomeen. Het is te laat. Ik kan echt niets meer voor u doen.

FILOMEEN: Ge moet Oscaar. Als het voor mij niet meer kan, doe het dan voor de prins. Ik ga Achmeid Laweit heel hard ontgoochelen, zulle. Die hitsige bok denkt dat ik zo heet ben als het woestijnzand. En zo heet ben ik toch niet, hè Oscaar?

OSCAAR: Nee, dat scheelt wel een pak graden.

COCO: Amai!

FILOMEEN: En hij wil mij doen buikdansen. Ziet ge mij al buikdansen? (*Filomeen doet een mislukte poging tot buikdansen.*) Ik kan helemaal niet buikdansen.

OSCAAR: Nu ge het zegt, dat trekt er nog niet op. Ge zult nog veel moeten oefenen in de sjeik zijn harem.

FILOMEEN: Ik wil helemaal niet in die harem. Toe Oscaar, laat mij asjeblief niet in de steek.

OSCAAR: Ik laat u niet in de steek Filomeen. Ik wil u alleen gelukkig maken. Dat is toch mijn plicht. Gij wilt een rijke vent? Wel, ge krijgt er éne. En een chauffeurswoning is voor u veel te min? Wel, ge kunt in een prachtig paleis gaan wonen. En nog wel met een echte prins, een rijke oliesjeik van Koeweit. Ge zijt nu voor altijd verlost van “dat stukske chauffeur”.

FILOMEEN: Ja maar Oscaar, gij zijt “geen stukske chauffeur” zulle. Gij zijt een heel knappe chauffeur. En niet de eerste de beste hè. Gij zijt verdorie chauffeur van de directeur. En dat kan alleman niet zeggen. Toe Oscaar, wilt ge mij nu helpen?

OSCAAR: Als ge niet lost zal ik wel moeten zeker. Daar zijn echter wel een paar voorwaarden aan verbonden.

FILOMEEN: Ik zal alles doen wat ge vraagt Oscaar. Als ik maar bij u mag blijven.

OSCAAR: Dat is goed Filomeen. Om te beginnen laten we dit pension voor wat het is en trekken opnieuw in de chauffeurswoning. Akkoord?

FILOMEEN: Ja Oscaar, akkoord Oscaar.

OSCAAR: En in het vervolg wordt met mijn mening ook rekening gehouden.

FILOMEEN: Natuurlijk Oscaar.

OSCAAR: En ons Rozette mag met Karel trouwen.

FILOMEEN: Ja maar Oscaar, toch niet met zo een stuk chauffeur zeker!

OSCAAR: (*dreigend*) Filomeen!

FILOMEEN: Ja Oscaar, akkoord Oscaar. Als het toch niet anders kan. Maar hoe geraken we van die bezeten seksmaniak af?

OSCAAR: Laat prins Laweit maar aan mij over.

(*De deur naar de hal wordt heel voorzichtig geopend en de Arabier kijkt naar binnen. Als hij Filomeen ziet schreeuwt hij het uit van vreugde. Filomeen verstopt zich achter de rug van Oscaar.*)

ARABIER: Aha, daar gij zijn, mijn lieve bruid, stralend als de zonneschijn.

(Na wat heen en weer wringen krijgt de sjeik Filomeen te pakken. Hij probeert een om hulp roepende, tegenspartelende en stampvoetende Filomeen de trap op te dragen. Oscaar komt tussenbeide en bevrijdt Filomeen.)

OSCAAR: Edele prins, ik heb een vervelende mededeling. Deze vrouw blijft bij mij.

ARABIER: Waarde heer, dat gij kunnen niet maken. Gij hebben gegeven uw woord.

OSCAAR: Dan krijg ik mijn woord en gij uw drie miljoen terug.

ARABIER: Ik vrees, gij hebben verloren uw verstand. Voor drie miljoen gij kunt hebben honderd vrouwen.

OSCAAR: Ach-meid, ik heb geen honderd vrouwen nodig. Er is er maar één die ik graag zie. En dat is mijn Filomeen. *(Filomeen knikt uitdrukkelijk 'ja').* En hoepel nu maar op.

ARABIER: Ja maar, waarde heer, niet uw Filomeen maar mijn Filomeen. Ik niet hoepel op. Wij zullen vechten een duel.

OSCAAR: Mij ook goed. Maar ge gaat u dat beklagen manneke. Allee, kom maar op.

(Beide mannen nemen een gevechtshouding aan. Filomeen is vol schrik achteruit gedeinsd.)

ARABIER: Zo mij doen met mannen die woord breken... waaaaahhhh!

(De Arabier springt op Oscaar toe. Deze ontwijkt hem zodat beide mannen nu tegenovergesteld in gevechtshouding staan.)

OSCAAR: En zo mij doen met mannen die vrouw afpakken.... woeeoeehhhh!

(Oscaar springt op de Arabier toe, die hem handig ontwijkt zodat beide mannen opnieuw in gevechtshouding tegenover elkaar staan. Dan laat de Arabier een schreeuw en springt op Oscaar toe, die handig ontwijkt. Nu is het de beurt aan Oscaar om aan te vallen. De twee springen op elkaar toe zodanig dat Oscaar achter de Arabier geraakt. Hij grijpt de Arabier bij de kraag en in het kruis van zijn broek en duwt hem voor zich uit door de tuindeur naar buiten. Hij geeft de Arabier een trap onder het achterwerk.)

COCO: Bravo!

OSCAAR: Vooruit Achmeid met veel lawijd. Mijn huis uit. Vlieg terug naar uw dertig vrouwen in uw harem. Maar de éénendertigste is van mij. Daar blijft gij met uw poten vanaf. En dat ik u hier nooit meer terugzie. Alaaaaaf!

(De Arabier is weg. We horen zijn kreet in de verte weerklinken en langzaam uitsterven. "Alaaaaaaf!")

FILOMEEN: Oscaar ik kan mijn ogen niet geloven.

OSCAAR: *(Oscaar blijft stoïcijns kalm terwijl hij de tuindeur dicht doet en een denkbeeldig stofdeeltje van zijn kleren veegt.)* Wat kunt ge niet geloven Filomeen?

FILOMEEN: Wat ik allemaal zie. Dat had ik van u nooit gedacht. Oscaar, ge zijt een held.

OSCAAR: Ja maar, dat weet ik zulle.

FILOMEEN: Bij u ben ik veilig.

OSCAAR: Zo veilig als de nonnekes in het klooster als er gene biechtvader in de buurt is.

ROZETTE: *(Rozette komt binnen door de tuindeur.)* Wat is hier aan de hand? Is het carnaval? Ik loop in de tuin een halve gare tegen het lijf die voortdurend ‘alaaaaaf’ roept.

FILOMEEN: Neen Rozetteke, het is geen carnaval. Het is iets heel anders, iets verschrikkelijk. Die halve gare, dat is prins Achmeid Laweit van Koeweit. En die had mij gekocht. En die wilde mij in zijn harem stoppen. Hij zat me overal achterna om mij te pakken. Gelukkig heeft onze pa mij gered.

ROZETTE: Make, wat vertelt gij toch allemaal? Gij hebt zeker gedroomd. Wie zou er u in godsnaam willen verkopen?

FILOMEEN: Dat moet ge aan uwe pa vragen. Die weet daar alles van.

OSCAAR: Ons ma heeft nog meer te vertellen Rozetteke. Toe Filomeen, zeg het maar.

FILOMEEN: Wat Ooskaar?

OSCAAR: Wel, dat van Karel.

FILOMEEN: Oh ja, Rozetteke, ik heb beslist...het is te zeggen uwe pa en ik hebben beslist dat gij met Karel moogt trouwen.

ROZETTE: Is dat echt waar make? En gaat ge echt niet meer van gedacht veranderen?

FILOMEEN: Zeker niet. Ge moogt heel gerust zijn. Ik verander niet meer van gedacht.

ROZETTE: Oh make, ge maakt mij zo gelukkig. *(roept richting de tuindeur)* Kom maar Karel. ‘t Is gelukt. We mogen trouwen!

(Met een zwierige sprong en een luid “Alaaf” komt Karel naar binnen. Filomeen krijgt haast een beroerte.)

FILOMEEN: Hellep!! Daar is hij terug. De Arabier... sjeik lawijt ... hij is terug.

ARABIER: *(neemt zijn baard af zodat hij herkenbaar is)* Om u te dienen, betoverende éénendertigste bruid, verfrissend als de dauw, zacht als een lam en heet als het woestijnzand.

FILOMEEN: Weg met dat monster!

ROZETTE: Dat is toch geen monster make. En ook geen Arabier. En zeker geen rijke oliesjeik. Dat is toch gewoon Karel, mijn lief.

FILOMEEN: Wablief? Is dat Karel, uw lief. En waarom loopt die zo gekleed? En waarom moest die mij zo doen schrikken?

OSCAAR: Omdat wij vonden dat het heel hard nodig was.

FILOMEEN: Ik zou niet weten waarom.

ROZETTE: Wij wel. Gij waart aan ’t zweven, make.

OSCAAR: Gij stond niet meer met uw voeten op de grond.

ROZETTE: Gij leed aan hoogmoedswaanzin.

OSCAAR: Gij waart met niks meer content.

FILOMEEN: Denkt gij dat?

OSCAAR: Wij zijn daar zeker van.

FILOMEEN: Als gij het zegt zal het wel waar zijn zeker.

ROZETTE: Het is heel zeker waar, make. Anders hadden wij dat nooit gedaan.

OSCAAR: Ik hoop dat gij nu uw lesje geleerd heb.

FILOMEEN: Jazeker Ooscaar. Ik zal voortaan heel nederig zijn.

OSCAAR: En met uw beide voetjes op de grond blijven?

FILOMEEN: Ja Ooscaar, met beide voetjes op de grond.

OSCAAR: En content zijn met ons eenvoudig leven?

FILOMEEN: Ja Ooscaar, ik zal altijd content zijn.

ROZETTE: En Karel aanvaarden?

FILOMEEN: Jazeker kind, ik aanvaard Karel. *(Filomeen komt tot voor het publiek. Ze mijmert voor zich uit. Ooscaar en Rozette zetten zich in de grote zetel. Karel staat achter de zetel.)* Trouwens, een chauffeur meer of minder, daar komt het hier niet op aan hè. Misschien beginnen we wel een taxibedrijf. Ja, dat doen we. We kopen twee auto's en onze pa en Karel doen taxi. En ik word directrice. En na een paar maanden kopen we auto's bij en nemen chauffeurs in dienst. En we huren, of nee, we kopen een garage in volle stad met een chique villa en een grote tuin. En we nemen een tuinman in dienst en natuurlijk.... een meid. Maar geen bovenmeid, dat hoeft niet....maar heel zeker een dienstmeid voor de keuken.... en voor het onthaal. Dat hoort zo bij mensen van een hogere stand. En wat zou ik verder nog kunnen doen? Ha ja....ik kan misschien*(Filomeen denkt na)*

OSCAAR: Lap... 't is weer van dat.

ROZETTE: Ze zal nooit veranderen.

COCO: Stoefkut

D O E K

E I N D E

Professor K.K. Bakhuys

muziek: René Gybels

Pro - fes - sor K. K. Bak - huys wil ik he - ten.
 Ge - leer - de in de fy - si - o - lo - gie.
 Al heb ik nooit veel let - ter - tjes ge - ge - ten
 en stom - mer ben als dat ik er uit zie.
 Wie mijn be - roep met ze - ker - heid wil ken - nen?
 Hij kij - ke maar hier - bo - ven on - der 't bed.
 Daar staat iets om de men - sen te ver - wen - nen
 uit vei - lig - heid heb ik het daar ge - zet.

Pro - fes - sor zijn dat is geen kunst als men je wilt ge - lo - ven,
 want el - ke deur die o - pent zich ja, zelfs aan ko - nings - ho - ven.
 De mens - sen kij - ken naar je op ze vin - den je heel kra - nig.
 Ze den - ken wat een knap - pe kop en groe - ten on - der - da - nig.

Karolientje

(auteursrechten verschuldigd)

Ka-ro - lien-tje Ka-ro-lien-tje Ka-ro - lien-tje is een man. Ka-ro -
lien - tje, Ka - ro - lein - tje, ik weet er al - les van.

Mijn Ka-rel-tje is bo-ven-meid, da's niet voor zijn-ple-zier.
Hij wil haar steeds be-scher-men en daar - om woont hij nu hier.
Ons ma wil mij doen trou-wen met zo'n vie-ze ou-de vent.
Zij droomt van ho-ge kring-en en is ner-gens mee con-tent.

DECOR

